Ingyenes

KÖZHÍR

Pro Sperare Díj 2009

MŰEGYETEM 1782

Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem
Közlekedésmérnöki Kar Hallgatói Önkormányzat

2010. nov. 71/3

Tartalom

Miről is olvashatsz?

03 Főszerkesztői jegyzet
04 A katedra másik oldalán
06 Akinek mosoly a fizetése
08 Amikor a hóhért akasztják...
10 Az Ikarus tündöklése és bukása
12 Közlekesek külföldön II.
13 Toborzó
14 Búcsú a Z épülettől
15 Egy csöppnyi Németország a Rába partján
16 Vezérünk a bátorság...
17 Nyakkendő vagy valami egészen más?
18 Megnyitott a BME Copy
19 Beszéljünk a szakosodásról!
20 Szülinapi zsúr
22 A YouTube külön világa
23 Balekok vagyunk mi, tökös gyerekek...
24 Írások az írásról - II. rész: Mivel?
25 39. Schönherz Qpa
26 Egy, két, há' - Gólyabál!
27 Koli-konyha
28 Egyszer fent, egyszer lent
28 Véletlenek nincsenek!
29 Rejtvény
29 Nem mi mondtuk...
30 Humor

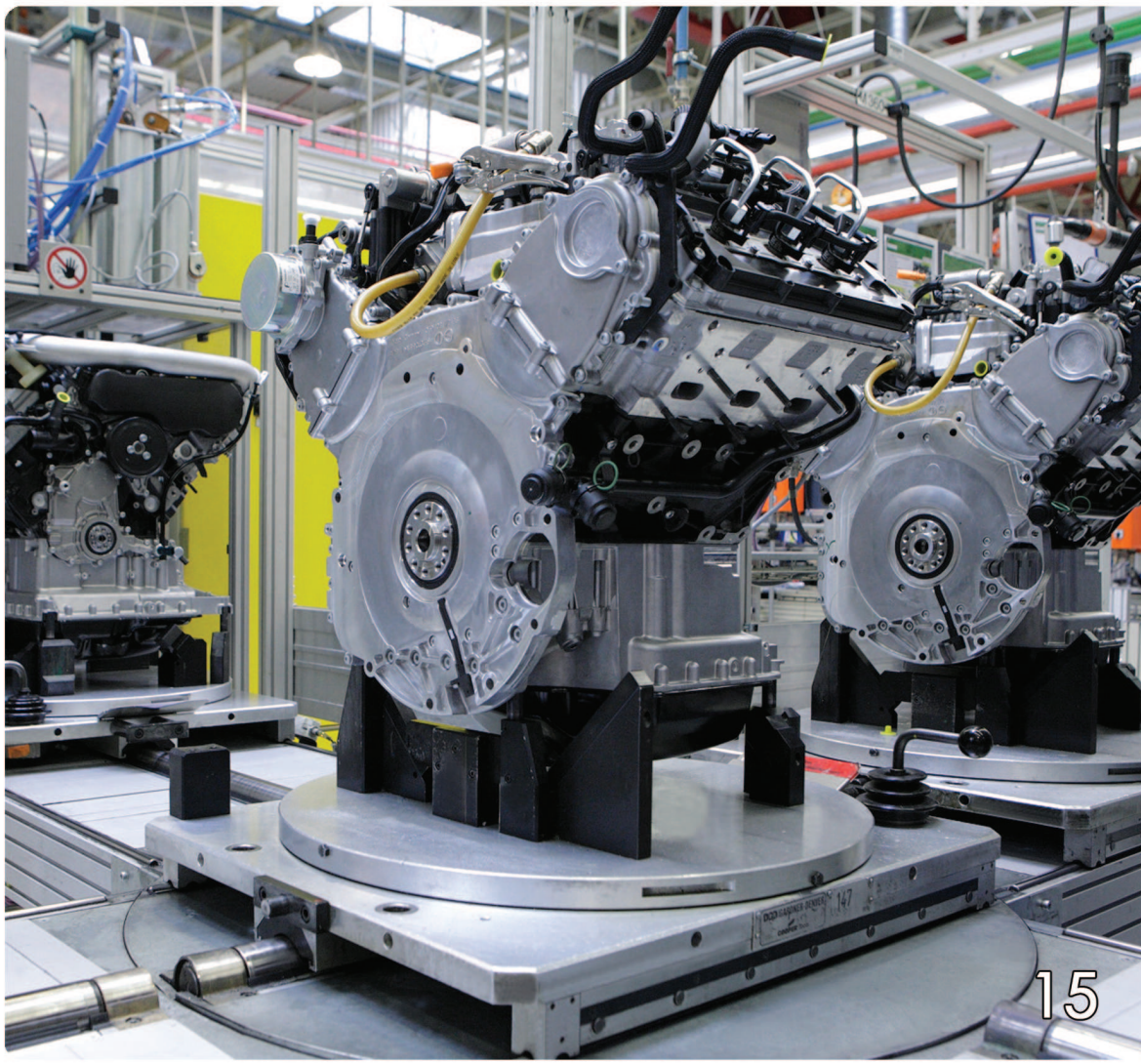

Főszerkesztői jegyzet

Sziasztok!

Már javában tart az ősz, hűvösödik az idő, és a hírek szerint a Mátrában már leesett az első hó. Rohannak a szorgalmi időszak hetei, már nem vagyunk messze – mindössze egy lapszámnyira - attól, hogy a karácsonnyal, újévvel és vizsgaidőszakkal kapcsolatos gondolatainkat osszuk meg Veletek.

Jelenleg azonban szinte minden egyetemistát a zárthelyik és beadandó házi feladatok érdekelnek. Ezekhez igazítjuk a programjainkat, és a nyár után végre újra éjszakázhatunk is néhányat a tanulás kedvéért. A Közhír szerkesztőségének tagjai – úgymond pihenésképpen - szakítanak időt arra is, hogy cikkekkel töltsék meg az újság lapjait, így hát megszületett a novemberi szám. Magazinoknál gyakran láttam már, hogy a főszerkesztői jegyzet az újság tartalmára hívja fel a figyelmet, ezért most én is igyekszem valami hasonlóval szolgálni.

A hónap egyik legérdekesebb írásával már a címlapon is találkozhattok: arról a villamosvezetőről írtunk, aki általában a 49-es és 19-es járatokon örvendezteti meg az utasokat vicces történeteivel, mondásaival, illetve meglepő tanácsaival.

Emellett igyekszünk elérni, hogy a kari életet a tanulás mellett se hanyagoljátok: különösen az elsősök figyelmébe ajánlom a Gólyabálról szóló kedvcsináló írásunkat, a tapasztalat ugyanis azt mutatja, hogy ezt a kifejezetten Nektek szóló rendezvényt a felsőévesek szívesebben látogatják. Hátha ez a cikk segíti ennek a tendenciának az átalakulását.

Olvashattok még a bALEKkeresztelő Szakestélyről is egy rövid beszámolót. Ezt elsősorban azoknak szántuk, akik még nem vettek részt ilyen rendezvényen. Talán jövőre meggondolják magukat, és elkezdik látogatni a Szakestélyeket.

Azokra is gondoltunk, akik az egyetemi időt inkább a tanulással szeretnék eltölteni: számukra hasznos útmutatóval szolgálhat a szakosodásról szóló cikkünk.

Persze előfordulhat, hogy a Közhírtől nem vártok semmiféle javaslatot, hanem csak azért veszitek a kezetekbe, hogy szórakozást nyújtson nektek. Ez esetben sem kell csalódnotok: ebben a hónapban is találkozhattok a szokásos rovatokkal, elmélyülhettek a közlekedés újdonságaiban, valamint olvashattok más témákról is. Személyes kedvencem a Youtube-ról szóló írás, amiből kiderül, hogy a videó-megosztó eredeti funkcióját milyen jól tölti be.

Remélem sikerült egy kis kedvet csinálnom ahhoz, hogy ezúttal a szokásosnál is alaposabban tanulmányozzátok át a Közhírt! Mindenkinek jó szórakozást kívánok az újsághoz, és kitartást az egyetemi teendőkhöz!

Petrus

Ha szeretnél valamin változtatni a Közhírben, nyugodtan írj nekünk a kozhir@kozlekkar.hu*-ra! Néhányan kérdezték, ezért elárulom, hogy az ide érkező levelekre én szoktam válaszolni.*

A Szerkesztőség elérhetőségei:
1114 Budapest, Bartók Béla út 17. fsz. 8-9.
Tel/Fax: 1/463-3780
E-mail: kozhir@kozlekkar.hu
Honlap: kozhir.bme.hu

Készült 700 példányban

A KÖZLEKKARI HALLGATÓI ÖNKORMÁNYZAT PÁRTSEMLEGES, NEM ORSZÁGOS, NEM LEGKEDVELTEBB, NEM NAPILAPJA

Felelős kiadó:
Nagy Gyerekkoromban Gábor
Felelős szerkesztő:
Majkut KuckóMackó László
Kari lap felelős:
Vermes Fejlődünk Boldizsár
Főszerkesztő:
Koncz Festettünk Petra
Főszerkesztő helyettes:
Boczor RajzolRajzol Eszter
Rovatvezetők:
Bán Tweedledee Veronika
Boczor LassanFélévVége Eszter
Kovács Negyedszázados Frigyes
Osváth-G. Havazik! Péter
Tördelőszerkesztők:
Hukics Csendben István
Szabó Olvadás Ádám
Olvasószerkesztők:
Fiskál Randombók Szandra
Tóth Összefestékeztél Csilla
Design:
Műterem Médiakör
Terjesztési felelős:
Paróczai CaptainMorgan Péter
Írták:
Ádám Almátszedek Zsuzsa
Bán Tweedledum Veronika
Bende Benzol Zoltán
Bicsák Lajos György
Boczor Kapkodós Eszter
Bortei-Doku Karonvarjú Shaun
Davidesz TIARA! Mária Magdolna
Hukics Hát-hát István
Koncz NincsIsZh-m Petra
Kovács IsisIkvaSzinva Balázs
Krajcsovics Qpáztam Martina
Orosházi Kibabráltakvelem Tamás
Paróczai Relax Péter
Pauleczki Vanmégidőő Péter
Pölczman HaveFun Balázs
Stefán SzegényKoala Péter
Tóth Csereember Csilla
Zsiga Mephisto Roland

A katedra másik oldalán

E havi számunkban Héthelyi Lászlóval, a matematika tárgy egyik oktatójával készítettünk interjút.

Kérem, mutatkozzon be pár szóban, és mesélje el, hogyan került kapcsolatba a matematikával.

Héthelyi László vagyok, az Algebra Tanszék docense. Hogy kerültem közel a matematikához? Hát, egy véletlen folytán. Általános iskolában nagyon jól ment nekem a matematika, aztán középiskolában eltávolodtam tőle, mert nagy felfordulások voltak, nagyon kaotikus volt a helyzet. Pedig rengeteg szakkör meg verseny volt, de hogy ebből miért pont a mi iskolánk maradt ki, azt nem tudom megmondani. Mindenesetre az első diplomám nem is matematikusi volt. Egy kedves tanárom, aki tanított engem általános iskolában, megkért, hogy a lányát korrepetáljam angolul, elég jól tudtam ugyanis angolul, és ő mondta, hogy cserébe tanít engem egy kicsit matematikára. El voltam ámulva, hogy ennyi mindent tud a matematika, és így lett belőlem matematikus. Azt hiszem, hogy ilyen véletlenek kellenek, hogy közel kerüljenek az emberek a matematikához. Nagyon sokan elmennek mellette, és úgy érzem, hogy sok szép dologról maradtam volna le, ha én is így teszek.

Mióta tanít itt az egyetemen?

1992 óta tanítok itt, 18 éve.

És hogy került kapcsolatba a Közlekkarral?

1992-ben a vegyészkari Matematika Tanszékre kerültem. Aztán idővel megalakult a Matematika Intézet – ne kérdezze mikor, mert nem emlékszem pontosan – és azon belül létrehozták a tanszékeket. Az én kutatási területem a véges csoportok, ez az algebra egyik területe, ezért én az Algebra Tanszékre kerültem. Mivel ez a tanszék többnyire – nem kizárólag, de túlnyomó részében – közlekedésmérnököket tanít, így kerültem kapcsolatba a karral. Előtte tanítottam vegyészmérnököket több éven keresztül, gépészmérnököket, villamosmérnököket, talán még informatikusokat is. Amíg szabadabb volt az átjárás a tantárgyak között, addig voltak a kurzusaimon gépészkari hallgatók is, de az utóbbi időben ez valahogy megszűnt. Biztos valami adminisztratív oka van, vagy talán nem ugyanaz az anyag a Közlekedésmérnöki Karon, mint a Gépészkaron, nem tudom pontosan az okát. És persze időnként – nem olyan sűrűn, de előfordul – matematikus hallgatóknak is tanítok matematikát.

Milyen tapasztalatai vannak a közlekkaros hallgatókkal kapcsolatban? Van valami specifikum, van olyan része a matematikának, amit csak itt tanítanak?

Erre nem tudok jól válaszolni, mert úgy tudom, hogy többé-kevésbé egységes a tanterv, tehát van egy kötelező jegyzet, ez a Thomas Kalkulus, ami azt hiszem az egész egyetemen érvényes. Persze nem csak azt kell tanítani, ami abban van, de többnyire ahhoz kell tartanunk magunkat. Elvileg olyan nagyon nagy különbség nincs a mérnökhallgatók matematika anyagai között. Persze a matematikusok és az informatikusok mást is kapnak, de a többiek nagyjából egyforma dolgokat tanulnak.

Nagyon fontos a folyamatos készülés. Tudom, hogy rengeteg órájuk van, de akkor is meg kellene próbálni folyamatosan készülni.

Ezt csak azért kérdezem, mert nekünk volt egy olyan tárgyunk, hogy Matematika a közlekedésmérnököknek, az A3 nevet viseli…

Nagyon régen nem tanítottam hármas számú matematikát, amikor még tanítottam, akkor még B jelű volt. Amióta A jelű matematika van, azóta csak 1-et és 2-t tanítok.

Mi a Szász Gábor féle matematika könyvből tanulunk, mert ugye annak van közlekkaros vonatkozása.

Igen, az egy nagyon jó könyv. Azt a közlekkari Matematika Tanszék oktatói írták a közlekedéskari hallgatók számára. Van példatár is hozzá, az egy abszolút átfogó, elméleti és gyakorlati szempontból is nagyon jól használható könyvsorozat.

Köztudott, hogy a matematika nálunk nem tartozik a legkönnyebben abszolválható tárgyak közé. Tanár úr miben látja ennek a hátterét, hogy…

Hogy sokan megbuknak, ezt akarja kérdezni?

Gyakorlatilag igen, erre lennék kíváncsi.

Azt hiszem ennek két, inkább három oka lehet. Valahogy, nem is értem, hogy miért van ez, de hihetetlen hiányok vannak a középiskolás ismeretekben. Mintha nem azt tanítanák középiskolában, ami az egyetemre kell. Egészen alapvető dolgok hiányoznak, óriási lyukak vannak az ismeretekben. Aminek rutinszerűen kellene mennie, készségszinten kellene, hogy tudják, azt valahogy nem tanulták meg középiskolában. Azért kétlem, hogy ennyi hallgató esetében ez mindig az adott hallgatónak lenne a hibája. Valami nem stimmel, az biztos, nem azt tanítják, vagy nem megfelelő felfogásban, nem tudom, mi lehet a pontos ok, mert nem tanítottam középiskolában, és nincsenek is középiskolai matematikatanár ismerőseim, szóval nem egészen értem a dolgot.

A másik sajnos a hallgatók hozzáállása. A matematikát nem lehet úgy megtanulni, hogy vizsgára felkészülünk és kész. Sajnos azt folyamatosan kell tanulni. Én tudom,

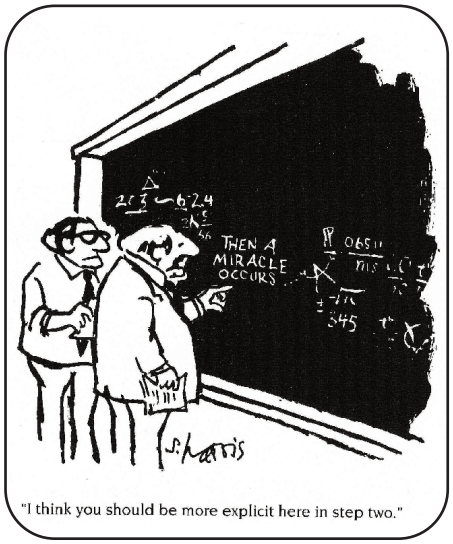

"I think you should be more explicit here in step two."

hogy önöknek mennyi órájuk van, és ez nehézzé teszi a folyamatos tanulást, de mégis a folyamatosság megoldást jelenthet. Harmadszor pedig azt látom, hogy többet kellene konzultációra járni. Úgy tudom, az Intézet is felajánlotta, hogy a PhD-s hallgatók tartanak konzultációt, én is tartok konzultációt. De a hallgatók mintha félnének, vagy nem tudom, de ezeket nem veszik igénybe. Most volt zh, és eljött három hallgató, és örültem, hogy végre három hallgató eljött. Pedig szerintem a konzultáción sok problémát át lehet beszélni, és meg is lehet érteni az anyagot, szóval sokkal hatékonyabb a megértése a matematikának, mint amikor az ember a táblánál próbálja megoldani a feladatokat.

Az nem lehet akadálya a matematika tanulásának és megértésének, hogy az elején, amikor tanuljuk vagy tanítják, akkor még nem látjuk azt, hogy ez mire lesz jó? Majd csak jóval később, a ráépülő tárgyaknál látjuk, hogy mit is tanultunk pár évvel azelőtt.

Pont ezért jó a Thomas Kalkulus, mert mindenre hoz konkrét példát, megmutatja, hogy például a fizikában, a biológiában milyen területeken használják a matematikát. Hogy hogyan lehetne egyszerre matematikát tanítani, és bemutatni konkrét példákon? Az a baj ezzel, hogy ehhez más jellegű ismereteket is be kell szerezni előtte, szóval ez szerintem nagy ellentmondás. Az anyagot mégis meg kell tanítani valahogy. Visszautalva még az előző kérdésére, nagyon kevés a gyakorlat szerintem. Az egész egyetemre igaz, hogy régen sokkal több volt a gyakorlat. Amikor én idekerültem akkor 6 óra gyakorlat volt és 4 óra előadás. Feltételezem, anyagi okai lehetnek annak, hogy ezt az óraszámot lecsökkentették. Ezt az anyagot viszont heti két óra gyakorlattal megtanulgatni elég nehéz szerintem.

Elrugaszkodva kicsit az egyetemtől, mivel tölti a szabadidejét, amikor nem közvetlenül matematikával foglalkozik?

Van egy kisfiam, vele nagyon sokat foglalkozom. Nagyon szeretek továbbá bizonyos típusú irodalmat olvasni. Shakespeare-t nagyon-nagyon szeretem például. Angolul próbálom olvasni, egy ismerősömmel heti kétszer összeülünk, és Shakespeare-t olvasunk eredeti nyelven. Erre komolyan fel szoktam készülni, nagyon sok energiát vesz el eredeti nyelven olvasni Shakespeare-t. Valamennyire igyekszem sportolni is, kocogni járok néha meg tornázni, kirándulni. A hegyeket nagyon kedvelem például.

Ha lehet, alkossanak kis csoportokat, készüljenek együtt, úgy talán könnyebben megy a felkészülés.

Olvastam egy cikket egy tudományos folyóiratban arról, hogy egyes matematikusok próbálják leírni a hegyek gyűrődésének matematikai modelljét. Erről mi a véleménye szakmailag?

Szakmailag erről nem sokat tudok mondani, hacsak nem annyit, hogy a matematika ma már nagyon elterjedt szinte minden tudományágban. Már a nyelvészetben is megjelent egy olyan irányzat, hogy matematikai nyelvészet. Sőt, egyik kollégámmal írtunk egy cikket, csak nem tudom, hogy megjelentetjük-e, de matematikai módszereket próbálunk irodalmi elemzésbe foglalni. Szóval egyértelmű a matematika univerzális jelenléte, így hát nem meglepő, hogy bizonyos geológiai problémáknál matematikai módszereket alkalmaznak.

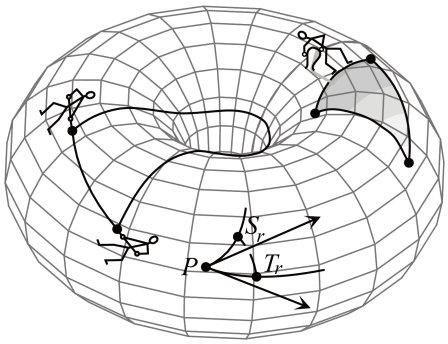

Végezetül, visszakanyarodva kicsit az eredeti témához, mit tanácsol a hallgatóknak, hogyan lehetne ezt a matematika tárgyat mégiscsak sikeresen teljesíteni?

A középiskolai anyagot, nem tudom, hogyan lehetne megoldani, mert én csak a végeredményt látom, az okot azt nem tudom. Ilyen szempontból a nulladik zh egy nagyon jó ötlet, hogy csinálunk egy felmérést, és akkor lehet a nulladik zh után A0-t hallgatni. Ez valamiféle megoldás felé mutat, de nem tudom, hogy néhány hét alatt be lehet-e pótolni több év hiányosságait. A másik pedig az lenne, hogy csak meg kellene próbálni folyamatosan tanulni. Tudom, hogy nehéz, pláne hogy rengeteg órájuk van az elején, de mégis. Hogy lehet ezt megvalósítani? Részben konzultációkkal, részben pedig meg lehetne csinálni – mi is csináltuk egyetemista koromban – hogy összeülnek, és valahogy együtt készülnek. Ez elsülhet nagyon rosszul is, de elsülhet jól is, ha tényleg meg akarod csinálni, ha meg akarod tanulni. Igen, az megoldás lehet, hogy hárman-négyen összeülnek, és tanulnak, pláne, ha van valaki olyan, aki esetleg jobban ért a matematikához, vagy jobban megy neki a számolás. De másoknak is feltűnt ez a probléma, ezért próbálkozunk a nulladik zh-val egy iránymutatást adni, hogy hol vannak még tudásbeli pótolnivalók. Ezek lehetnek a megoldás kulcsai.

Köszönöm a beszélgetést!

Én köszönöm, hogy eljött.

Pál

Akinek mosoly a fizetése

Talán akad a hallgatóság körében is olyan, aki utazott már Vizi Józseffel. Ő az a villamosvezető, aki az utat folyamatosan kézben tartott mikrofonnal, poénos közbeszólásokkal, történetekkel, jókívánságokkal tarkítja.

Mondataival mosolyt csal még a legrosszabb napját töltő utas arcára is, színesebbé téve ezzel az „együtt töltött” perceket. Mivel sokat hallottam róla, én magam is utána jártam a BKV hírhedt villamosvezetőjének, s kisebb nyomozással meg is találtam. A következőkben a vele készült interjút olvashatjátok.

Honnan jött az ötlet, hogy ennyit beszélj a hangosbemondóba?

Több oldalról. Az egyik az, hogy amikor a vezetés miatt már úgy érezzük, hogy plusz energiáink vannak, tehát már nincs lámpalázunk, hogy esetleg valami gond lehet, biztonságosabban megy a vezetés és a vonalat is elég jól ismerjük már, akkor mindenképpen jó, ha kezdünk magunkkal valamit, hogy ne legyen unalmas – bár egyébként sem unalmas - a vezetés. A másik ok egy hosszantartó hatású mondat: elkezdtem csinálni, hogy fölszállok a villamosra, odafordulok az utasokhoz, és mondom nekik, hogy kellemes utazást kívánok. Amikor pedig gondolunk is valamit, nem csak mondjuk, akkor az egészen más, az visszacseng. Ez bennem is maradt, hogy ha kellemes utazást kívánok, akkor az legyen is az.

Még egy utolsó ok volt, az pedig, mikor a ferencvárosi kocsiszínbe mentem az éjszakai járattal, volt egy olyan buszvezető, aki időnként a Nyugatitól kezdve néhány megállón keresztül kis szellemes dolgokat mondott. Nem volt túl frenetikus, de ahhoz elég volt, hogy a mosoly körbemenjen az arcokon. Ahogy ott ültem, éreztem, hogy megváltozott a környezet, és onnantól fogva mindenkinek egy kis pozitív mosoly ült az arcán. Ez nagyon jó érzéssel töltött el, és számomra is mindenféleképp példaértékű volt, mert belegondoltam, milyen jó lenne ezt továbbvinni. Nagyon sokszor az apró dolgokon múlnak a nagy dolgok. Különösen az emberi konfliktusok, azok nagyon könnyen kijönnek, és sokszor csak egy hajszálon múlik az elkerülésük.

Milyenek voltak az első tapasztalataid?

Eleinte nem tudtam még mosolyogni ehhez a „kiegészítő szolgáltatáshoz”, nagyon nehéz volt. Mindenképpen plusz energia-befektetés volt, sokat kivett belőlem. Na meg ez valamilyen szinten szabályellenes is. Kell valamilyen határt tartani, hogy ne legyen sok. Voltak visszajelzések, tekintetek, amik bíztattak. Néha volt úgy, hogy azt mondtam, hogy most már nem csinálom, mert nem megy mindig. Van, hogy a környezet is más. Ennek ellenére viszont voltak bíztatások, mosolyok, gratulációk, ez mind jól esett, és a szokásom visszajött. Csak vigyázni kell, hogy ne legyen rossz senkinek.

Ha az ember látja, hogy egy mosolyt visszakap, ami szívből jött, az már jó. Annyi elég is.

Ha már szóba kerültek a szabályok, a vezetőség hogyan áll hozzá ehhez a témához?

Én úgy érzem, hogy diplomatikusan tartózkodnak. A vezetőség részéről dicséretet nem kapok, és nem is kaphatok. Nem is erről szól a dolog. Őszintén megmondva, kicsit azért feszegetem a határokat. Igyekszem megtalálni azt a pontot, hogy ne menjek át túlzásba. Néha már én is éreztem, hogy volt, amikor nagyon belelendültem, és ez kicsit vissza is ütött, mert még többen mosolyogtak és még többen integettek ugyan, de volt, akit ez már zavart. Engem bármennyire a jó szándék vezérel, valakinél ez viszszatetsző lehet.

Milyen konkrét visszajelzések jöttek már az utasoktól?

Rengeteg pozitív visszajelzés van, és vannak negatívak is, de mindegyik aranyos. Ha valaki rosszat kíván, vagy rosszat mond is nekem, tőlem rosszindulatot nem kap viszonzásul. Én igyekszem mindig szívből adni. Nem olyan régen volt, hogy leszállt egy középkorú ember, és hangosan méltatlankodott, hogy „hát ez milyen rossz, meg idegesítő, meg zavaró”. Körülbelül másfél-két óra múlva újra ő szállt fel visszafelé a Kosztolányin, és akkor még jobban, még hangosabban szitkozódott, mindent mondott, szitkot és mocskot zúdítva rám. Én pedig akkor mondtam a mikrofonba az utasoknak, hogy nagyon sokszor az életünkben adódik ilyen pillanat, amikor valaki rosszat kíván és rosszat mond, úgyhogy ezért én kívánom annak, aki ezt mondta, hogy amikor hazaér, pihenje ki magát, szeresse a családját, barátait, szomszédait. Jót kívánni ekkor nagyon jó volt. Sok ember arcán látom, hogy ők is igyekeznek saját maguknak azt a segítséget megadni, hogy megpróbálják a rosszban is a jót megtalálni, és idővel ez egyre könnyebb lesz. Persze a visszajelzés az visszajelzés, és ezt mindig észben is tartom. Ez egy kis csengő, mely jelzi, hogy vissza kell venni a lendületből.

Az is gyönyörű pillanat volt, mikor egy nagyon idős hölgy, nagyon tündér, bűbájosan felöltözve utazott velem. Mondta a Jászai Mari térnél – még amikor 2-esen dolgoztam - , hogy ő angoltanár, s amikor Skóciában utazott, akkor hallott ilyeneket egy távolsági buszon a sofőrtől, és látta mindenki arcán a mosolyt. Más érzés volt neki is, és mondta, hogy örült, hogy nem csak Skóciában érhette őt ilyen élmény. Volt

olyan ember is, akinek rettenetes volt a napja. Egy idős bácsi egyszer a végállomáson megvárta, míg kimászok a fülkéből, odajött, kezet fogott velem, hálálkodott, a szeme csillogott, majd mondta, hogy elköltözött a szomszédja. Csomó szutykot, szemetet odarakott az ajtajához, kimenni nem tudott a lakásból, el lett rontva az egész napja. Majd miután velem utazott szinte kisütött a Nap felette, és megváltozott minden. Ha az ember látja, hogy egy mosolyt visszakap, ami szívből jött, az már jó. Annyi elég is. Ha tízből egy akad, az már jó. Nem csinálhatom persze mindig ezt. Az már úgy nekem is unalmas lenne, na meg az utasokat is kímélni kell.

Honnan jönnek a témák, aktualizálható ez a „műfaj”?

Voltak olyan dolgok, amik menetközben születtek, kipattantak a fejemből. Azoknál úgy éreztem, hogy hozták a mosolyt, vagy legalábbis jó irányba vitték a gondolatokat, s ezeket megtartottam a „repertoárban”, és néha visszaköszönnek újra. Van, amikor meg olyan szituációba kerülök, hogy kapásból adódik, mit kell mondanom.

A kollégáid hogy viszonyulnak ehhez?

Felkavartam az állóvizet. Volt, hogy kolléga, kollegina utazott velem, és azt mondták, hogy, Józsi, ez valami fantasztikus volt. Eleinte volt, aki azt mondta, hogy ez szégyen, és ő szégyellte a munkaruháját a villamoson. A hozzáállásuk főleg attól függ, ki hogy látja a világot. Nem mondom, hogy kiutáltak ezért, mert nem, de azért jó, hogy senki nem akarná, hogy ezt a kis szórakoztatást kötelezővé tegyék. Ez mindenféleképpen egy ön-

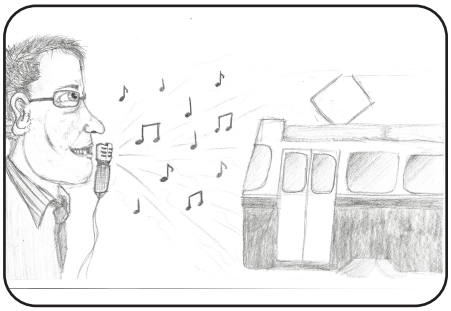

kéntes dolog. A másik, ami benne van, hogy én vendéglátóként tíz évet dolgoztam, olyan iskolát is végeztem, és volt néhány olyan tanárom, akitől megtanultam alázattal fordulni a vendégek felé. Amikor felszállok, és azt mondom, hogy kellemes utazást kívánok, egy kicsike alázat is bennem van. Ez látszik, amikor például valaki szalad a villamos után. Én külön gratulálok, hogy egészségére a futást!

Fontos viszont, hogy ez nem egy kabaré színpad. Első a vezetés és a biztonság, ez pedig csak egy kis plusz szolgáltatás. Ez persze nekem is segít, én is tudok örülni, mikor valaki visszatekint rám. Mondtam egyszer, hogy köztudott, hogy a mosollyal akár naponta egy szem gyógyszert is megtakaríthatunk, ezért segítsünk a gyógyszeripari dolgozóknak, hogy állást tudjanak váltani. És lám rosszul sült el. Egy néni, mikor szállt le, mondta, hogy „Tudom mire céloz, a gyógyszeráremelésre!”, rám nézett, és sütött róla a harag, a rossz tekintet, talán egy fájdalom-kiáltás volt, komolyan összeszorult a szívem. Ahogy leszállt és visszanézett rám, akkor haragudott. Nem rám, hanem az egész világra. Ez borzasztó érzés volt. Hozzá voltam szokva, amikor még autót vezettem, hogy ha valami történt az úton, akkor a kasztniból kiemelkedve, szitkozódtam, ahogy azt látjuk sok embernél. Pedig hosszú távon ez rossz irányba visz, elgyengít. Ezért én megpróbálok minden ilyen esetben valami jót kívánni. Ez persze nem könnyű, nagyon komoly erőpróba. Pár év alatt viszont sikerülhet megszokni, és utána mindenféleképpen szebbé teheti a napot.

Nagyon köszönöm a megtisztelő jelenléted és válaszaid, kívánok jó egészséget, és további sikereket a munkában és az életben!

A teljesség igénye nélkül álljon itt néhány, út közben hallott mondat.

A következő megálló következik.

Utoljára, mikor Erdélyben jártam, akkor láttam a lakodalomban ennyi barátságos embert, mint amennyien itt vagyunk.

Legyen ez egy last minute utazás önöknek, egy utolsó pillanat a Kosztolányi Dezső téri járdaszigetekre. Jobb oldalt vízparti programok. A „fenék nélküli” tónál lehet vadkacsát simogatni, békákat, halakat ugyanúgy, etetni is. Nagyon fontos a vadkacsa simogatás használati utasítása: először gondolatban kell.

Jobb oldalt a tízes számú vásárcsarnokot láthatjuk, vele szemben a „Börger bigyót”, az egyetem mellett pedig toronydarukkal emelik az életszínvonalat. (Fővám tér)

Akkor a legboldogabb a szív, amikor másokért dobog.

Csóka utca alsó-felső-középső.

Az építészet kőbe zárt zene.

Nem kell kétségbeesni, a bronzérem is szép. Mi vagyunk a harmadik 47-es villamos a kereszteződés előtt. (Torlódás a Fehérvári úton)

Ezek után, aki kedvet kapott hozzá, látogasson ki a 49-es (néha 47 vagy 19) vonalra, s élvezze az utazást a „Vizi-villamoson”!

Stefipeti

Amikor a hóhért akasztják…

Újszerű rovatunk megjelenésének harmadik alkalmából a "P" betűs szerzőinkre fókuszáltunk. Persze ez csak a véletlen műve. Nézzük mit mesélnek magukról Pól és PPetya!

Megkérnélek, hogy mutatkozz be, mesélj a családodról!

Orosházi Tamás vagyok, 2007 óta járok a Műegyetemre, sikerült leszakosodnom Közlekedési folyamatok szakirányra, azon belül légiközlekedésre. Anyukám orosz, ezért nagyon nemzetközi a családom, természetesen beszélek oroszul, és angolul is hatéves korom óta tanulok. A világ szinte minden táján élnek rokonaim, Ausztráliát és Afrikát kivéve. Egyébként a felvételi papíron az első négy helyen a négy hazai orvosi egyetemet jelöltem meg, mert édesanyám is orvos. Már kis korom óta sokat jártam kórházakban vele, és én is orvos szerettem volna lenni. Sajnos azonban nem sikerült bejutnom, egy ponton múlott.

Az tényleg nem sok, hogy történt ez?

A felvételi pontokat az érettségi eredményekből számították, nekem nem sikerült jól a fizika érettségim, mert elromlott az ampermérő. Összeraktam az áramkört, de nem mutatott semmit, aztán amikor a tanárt odahívtam, és ő piszkált valamit, akkor a hiba elmúlt. Ezért aztán 59%-os lett a fizika érettségim, ami azt eredményezte, hogy egy ponttal maradtam le a felvételin az orvosiról.

Ez nagyon idegesítő lehetett.

Igen, próbáltam is minden követ megmozgatni, hogy helyre hozzam, egészen az oktatási ombudsmanig eljutottam, de mivel túl nagy hercehurca lett volna a nyár végén visszahívni azt a bizottságot, akik érettségiztettek, ezért nem tűnt reálisnak, hogy megoldódik. Valószínű nem túl jó szívvel vizsgáztattak volna le, ha azért a nyaralásukból kell vissza jönni.

Így kerültél a Közlekkarra, vagy megpróbáltad újra a felvételit az orvosira?

Következő évben újra letettem a vizsgát, de ekkor is egy pont kellett volna a sikerhez. Úgy éreztem, a sors keze van a dologban, és inkább a másik nagy álmomra koncentráltam, a repülésre. Nem utolsó sorban, mivel az orvosin a képzés díja félévente körülbelül 1 millió forint. Ez még több is, mint a másik nagy álmom megvalósításához szükséges összeg, egy kereskedelmi gép pilótafülkéjéig eljutni 8-10 millióba kerül. Most már inkább erre koncentrálok, ezért is választottam az említett szakirányt.

Sok mindennel foglakoztál az évek alatt, mi volt a motivációd? Milyen emlékeket őrzöl velük kapcsolatba?

Már középiskolában is négy évig csináltam a sulirádiót, így közel kerültem az információkhoz. Ezt megszoktam és megszerettem, így amikor elsőben a regisztrációs héten Balázs (*Pölczman Balázs, ex-főszerkesztő - a szerk.)* megkérdezte, ki akar részt venni az újság készítésében, az évfolyamból egyedüliként én jelentkeztem. Ezután elmentem az első ülésre. Akkor még nem volt ilyen koncepciója az újságnak, mint most, csak örömből írtunk. Először a repülésről írtam, mert az nagyon érdekelt, aztán jöttek más témák is. Interjúkat is készítettem, illetve retroközlek témában kezdtem dolgozni. Ez onnan indult, hogy ismerőseimmel létrehoztunk egy blogot, és oda írtam először ilyen cikkeket. Ezekkel kapcsolatban pozitív visszajelzéseket kaptam.

Orosházi Tamás
Születési dátum: 1989. április 7.
Feladatkör: cikkíró
Oviban (és bölcsiben is) létra volt a jele.

A Közlekedésmérnöki Szakkollégium szervezésében is részt vettél és veszel?

A szakkollégium a másik, amiben a kezdetektől benne vagyok. Az a cél, hogy azokat a gyakorlati ismereteket segítse elsajátítani, amik kimaradtak az elméleti képzésből, valamint közelebb hozza a hallgatókat azokhoz a cégekhez, ahol esetleg dolgozni fognak majd. 2008 őszén megtartottuk az első Szakmai Napot, amit a Szakkoli szervezett, jól sikerült. Olyan nagy cégek is képviseltették magukat, mint az Audi vagy a Continental, és a Malév vezérigazgatója is tartott egy előadást a Z épület könyvtárában. A rendezvény része volt egy LEGO-verseny is, amin nagy meglepetésre az elsősök mindent megnyertek. Ekkor egy oktató nagyon elmésen meg is jegyezte, hogy ebből is látszik, hogy az egyetemi oktatás mennyire felesleges.

Akkor ezek szerint a munkád a hobbid, a hobbid a munkád, van-e más, amit szeretsz űzni, esetleg sport?

Szeretek biciklizni, de nem elsősorban városi körülmények között. Van egy jó kis országúti kerékpárom, de ezt most már az egyre kellemetlenebb idő miatt nem szívesen veszem elő, és időm sincs rá. Amikor nem kerékpározok, akkor sokat olvasok, a repüléssel kapcsolatban is, szeretek képben lenni a világ dolgaival.

A távlati terveidre is kíváncsi vagyok, a közelebbi és távolabbi jövőben mik a céljaid?

Egyelőre a BSc-t szeretném befejezni, aztán az MSc-képzést is elvégezni. Ha lesz lehetőségem, akkor már dolgoznék is mellette, ha sikerül, akkor légiirányítóként. Remélem, ezzel sikerül megteremtenem a pilótaképzéshez szükséges anyagi hátteret.

Köszönöm a beszélgetést, sok sikert kívánok!

PPetya

Mutatkozz be kérlek, és mesélj kicsit arról, hogyan is kerültél a Közlekkarra?

Paróczai Péter vagyok, immár nyolcadik éve járok a karra. Gyerekkoromban minden játékomat szétszedtem, melyből a családomban azt feltételezték, hogy műszaki beállítottságú vagyok. Így kerültem egy műszaki középiskolába, ide Pestre, a Bolyaiba (Bolyai János Fővárosi Gyakorló Műszaki Szakközépiskola és Kollégium), ahol elektronikát tanultam. Ez sokat segített az Elektro1-3 tantárgyakban, de annyira azért nem szerettem meg, hogy a Villanykarra menjek, vagy ilyen irányban tanuljak tovább. A továbbtanulási tájékoztatót lapozgatva találtam rá a Közlekedésmérnöki Karra, mely leginkább sejtelmességével hatott rám. Továbbá itt szeretném elmondani, hogy egy olyan kék szemű lány volt a Közlekkar pultjánál a nyílt napon, hogy akkor eldöntöttem, nekem ide kell jönnöm. Ennyire „durván" kék szemet még életemben nem láttam, és ezt később el is mondtam neki egy HaBár-buli alkalmával, hogy „a Te kék szemeid miatt jöttem a Közlekkarra". Ő meglepődött, és elmosolyodott.

Akkor ezek szerint nem is a közlekedés iránti rajongásod vonzott a karra, hanem az a kék szempár?

Ez így van. Az biztos, hogy nem voltam túl elkötelezett egyik közlekedési ág vagy a gépészet iránt sem. Tovább szerettem volna tanulni műszaki irányban, és így jött a Közlekkar. Most úgy érzem, jól választottam, de ezt majd csak évekkel később az élet fogja eldönteni.

Azóta sem bántad meg?

Nem, a mai napig jó döntésnek tartom. Bár hozzá kell tenni, hogy egy-egy zh-ra vagy komolyabb vizsgára való felkészülés közben nem állítom, hogy nem merült fel bennem, hogy választhattam volna mást is.

Mivel már te is régi motoros vagy itt a karon…

De szelíd. *(Vág közbe nevetve.)*

Szóval elég jól kialakult képed van a kari életről, a rendezvények hangulatáról és magáról a koliról is. Mesélj erről egy kicsit!

Igen. Magával ragadó és… élménydús a kari élet. Talán ez a legjobb szó rá. Gólyaként az első heteim gyakorlatilag a HaBárban eltöltött időről, és azok kipihenéséről szóltak. Talán emiatt is járok ide már ennyi ideje, mert megtetszett. *(Nevet.)* Az első őszi félévem során még nem éreztem azt az összeolvadást, amit a Kari Napok óriási parádéja hozott meg, és szerintem ezen az érzésen, ezen a hangulatvilágon utána rajta lehetett maradni. A másodikos Kari Napokat már többhetes felvezetéssel előztük meg, és utána többhetes levezetés is követte. Tehát gyakorlatilag tavasszal egy ilyen „egész évben Sziget"-hangulat volt.

Voltál főkormányos-jelölt is, tehát te aztán igazán tudod, hogy miről is szól a Kari Napok!

Valóban. Az első Kari Napokat – amikor még nem tudtuk, hogy ez milyen jó, és hogyan is álljunk hozzá – még nem teljes erőbedobással csináltuk végig. Csak utána éreztük meg, mekkora élmény is ez. Eleinte inkább a bulizásról szólt a dolog, de úgy érzem ez kellett ahhoz, hogy mindenki meglássa, mekkora élményszerzési lehetőség van benne, és hogy mindenkinek megjöjjön hozzá a kedve. Hiszen a JimBeamBós (JimBeamBó és a Jägercsókok) csapattal nem nyertünk volna, ha nem lett volna mindenki 100%-ig lelkes. Nagyon jó volt a szervezőkészség, a feladatokat jól ki tudtuk osztani, egyszóval fölnőttünk a feladathoz. Ennek köszönhető, hogy akkor szinte mindent nyertünk, amire nagyon büszkék vagyunk. Az utána következő években pedig már rutinból ment minden.

Paróczai Péter
Születési dátum: 1984. október 4.
Feladatkör: cikkíró, terjesztési felelős
Az óvodában kormánykerék volt a jele.

Eléggé közösségi figura vagy. Kari Napok, Szakestélyek, Bográcskör és mindezek mellett csatlakoztál a Közhír szerkesztőségéhez is. Ez utóbbi honnan jött?

Húúúúú, ezt már nem is tudom pontosan, hogy volt. Azt hiszem a lépcsőfordulóban megláttam a Közhír plakátját, és akkor határoztam el, hogy beülök egy ülésre. Már előtte is rendszeres olvasója voltam az újságnak, de valahogy hiányzott belőle nekem valami. Kicsit olyan száraznak éreztem, mert az a hülyéskedős, poénra-vevős figura nem volt benne, amit szerintem érdemes beletenni a hallgatóknak. Ekkor jött a Reklámverdák (67/2), a madárcsicsergős, befüvesített busz, melyről szerettem volna írni. Úgy éreztem, hogy erre megfelelő „felület" lenne a Közhír, és ebben a cikkben megmutathatom magam. Aztán bevált ez a stílus, és itt ragadtam.

Mit csinálsz a szabadidődben? Úgy tudom, nagy futballrajongó vagy.

Így van. Az életemben komoly szerepet tölt be a mozgás. Úgy érzem, hogy fiatal korban ez különösen fontos. A focit nem csak űzni, de nézni is szeretem, ez egy jó kikapcsolódás. Emellett igyekszem tájékozódni, informálódni, hogy mindig képben legyek.

Kívánom, hogy ennyi elfoglaltság mellett maradjon időd erre is!

Köszönöm a beszélgetést!

Ispán

Az Ikarus tündöklése és bukása

Az előző havi bevezető után következzék az Ikarus felemelkedésének és hanyatlásának története. Hogy ez a történet dicsőséges-e vagy inkább keserű, annak eldöntését a kedves Olvasóra bízom, de egy biztos. Ez olyan, mint a foci vagy a politika: mindenkinek van róla véleménye.

Az előző számbeli elbeszélésem fonalát felvéve folytatódjon tehát a dicsőséges vállalat történetének megismerése. 1949-ben járunk, amikor is a második világháború és az azt követő zűrös időszak után tisztázódni látszik a dicső vállalat sorsa. Ebben az évben ugyanis az Uhri testvérek által vezetett cég, az Uhri Testvérek Autókarosszéria és Járműgyára, valamint az Ikarus Gép és Fémgyár Rt. összeolvadásával létrejön az egységes és ami még fontosabb, állami tulajdonú Ikarus Karosszéria és Járműgyár. Az első ötéves tervben (1950-1954) a kapacitás nagy hányadát kötötték le a honvédségnek szánt jármű- és karosszériagyártások és -javítások, valamint a Romániának és Lengyel- országnak szánt háborús jóvátételek. A fennmaradó kapacitásokat pedig a fővárosnak szánt buszok gyártása kötötte le.

1951-re került kifejlesztésre az első önálló sorozat, amely az Ikarus 30-as szériaszámot kapta. Ennek a busznak innovatív megoldása, hogy önhordó vázra épült, ami nagyban megkönnyítette a sorozatgyártást. Ez a busz már képes lett volna megállni a helyét nemzetközi viszonylatban is, viszont a széles tekintélyű Magyar Dolgozók Pártja úgy döntött, hogy ezzel a lehetőséggel még várnak egy pár évet. 1952-ben elkészült az Ikarus 60-as buszcsalád koncepciója is. Ez a sorozat jó darabig meghatározó szériája maradt a cégnek. Olyannyira sikeresnek bizonyult a fejlesztés, hogy a típus gyakorlatilag módosítás nélkül képes volt befogadni a villamos hajtáshoz szükséges elemeket is, így ezzel a típussal az Ikarus 60-T jelzéssel megkezdte a hazai trolibuszgyártást is. Ennél a gondolatnál viszont elidőznék egy picit.

Az Ikarus 60-as család után majdnem az összes sorozatot úgy tervezték az Ikarusnál, hogy azok elektromos motorokkal és áramszedővel is felszerelhetők legyenek, így a trolibuszgyártással szemben támasztott igényeket is ki tudták szolgálni anélkül, hogy külön szériát kelljen tervezni. Eleinte nagyon kiterjedt volt a trolibuszhálózat, viszont azzal, hogy a szocialista blokkban elterjedt az a nézet, hogy van olcsó üzemanyag, és ez valószínűleg az idők végezetéig így is lesz, elkezdték leépíteni az elektromos járműhálózatokat. Ennek esett áldozatul a világszínvonalú budapesti villamosköz- lekedés, és ez szabott gátat a trolibuszhálózat kiteljesedésének. Most viszont szívhatjuk a fogunkat.

1953-ban, Nagy Imre elvtárs miniszterelnöksége alatt rájöttek, hogy az ötéves tervben meglehetősen elvakult igényeket támasztottak a vállalattal szemben, így a hadipari termelést kiszervezték a cégből, és azt a Csepeli Gépgyár kapta feladatul. Ezzel az ésszerűsítéssel megoldódott a kapacitáshiány problémája. Eddigre már kifejlesztették az Ikarus 55-ös és 66-os szériáját, amelyeknél a zajos motort az utastér csendesebbé tétele érdekében a jármű hátuljába száműzték. Ennek köszönheti a „farmotoros" megnevezést. Ezek a típusok lényegében csak a hosszukban különböznek, a városi értelemszerűen rövidebb. A koncepció nemzetközi elismerést váltott ki, viszont a sorozatgyártásra várni kellett a folyamatos alkatrészhiány miatt.

A második ötéves tervben szintén földtől elrugaszkodott elvárásokat támasztottak az Ikarusszal szemben, mivel az export növelése a nyersanyag- és a már említett alkatrészhiány miatt kilátástalannak bizonyult. Ennek ellenére a buszoknak sikerült eljutniuk a kelet-európai országokon túlra is, bár még mindig a szocialista tömbön belül maradva, nevezetesen Kínába, Burmába (ma már Mianmar) és Egyiptomba is. A kínai kapcsolat idővel elsorvadt, révén hogy a Nagy Testvér szembefordult Kínával, így nekünk, a Kis Testvérnek is ezt kellett tenni. Ellenben megnyílt az NDK piaca, amely kárpótolta a piacvesztést.

A harmadik ötéves tervben (1960-1694) olyan változások álltak be, és olyan paktumok köttettek, amelyek meghatározták az Ikarus nemzetközi felemelkedését. Először is, a gyártás minőségének javítása volt a fő célkitűzés, amelyet már 1962-re sikerült teljesíteni. Ami viszont ennél is fontosabb, hogy elfogadtatott az a határozat, hogy a KGST-n belül Magyarország osztályrészéül jutott többek között a 11 és a 16,5 méteres autóbuszok gyártása. Ez hatalmas piacot, évi 8000 – durván napi 22 - darab új autóbusz gyártását jelentette. Ez volt a cég felemelkedésének záloga, mondhatni a legfontosabb üzleti szerződés, amelyet valaha is kötöttek működése során.

Gőzerővel indult hát meg a munka, természetesen a vállalat ezt követően kiemelt figyelmet kapott. 1966-ban megalakult az egyedi gyáregység, amelynek feladata az egyéni megrendelés alapján készült, egyedi autóbuszok gyártása volt. A szójáték egyébként a véletlen műve, az üzem a kisalföldi Egyed nevű településen található, tehát egyeden gyártották az egyedi autóbuszokat. Ekkor merült fel a hosszabb, csuklós autóbuszok iránti igény is. Mivel a Fővárosi Autó-

busz Üzem (FAÜ) emberei már feltalálták a két kocsiszekrényből összehegesztett mechanizmust, ezt csak tovább kellett fejleszteni. Ennek köszönhetően született meg a 180-as buszcsalád, amely az elsőként gyártott csuklós buszokat foglalta magában. Ebben az évben, tehát 1966-ban indult meg a 200-as buszcsalád gyártása is, amely a legnagyobb sikereket aratta, és sajnos amely az Ikarus hanyatlásához is vezetett. A 60-as évek végén az alkatrészek árának gyors emelkedése miatt megszorításokra volt szükség, amiket főként a fejlesztések bántak. Ezek elmaradása később nagyon káros hatással jelentkezett.

Az 1970-es nizzai és az 1971-es monacói autóbusz-kiállításokon az Ikarus 250-es luxuspéldánya aratta a cég történetének legnagyobb sikereit. Sokáig ez volt az egyetlen példa arra, hogy egy kelet-európai ország gyártmányát elismerjék egy nemzetközi fesztiválon. Monacóban a típuscsalád még a nagyhercegi különdíjat is elnyerte. A típuscsalád egyik legnagyobb újítása a Prága nevű automata váltórendszer volt, amely jelentős fizikai munkától szabadította meg a járművezetőket. A sikereken felbuzdulva – melyeknek tudományos munkatársként Michelberger Pál professzor úr, karunk és egyetemünk egykori vezetője is részese volt - a pártállam úgy döntött, hogy növelni kell az exportra való termelést, méghozzá mindenáron. Futószalagon jöttek az elismerések, amelyek rövid tündöklést hoztak csupán. 1971-ben már a 100000. példány gurult ki a mátyásföldi gyár kapuján. Ebben az évben az Ikarus megkapta a „kiváló vállalat” címet, amely a munkások szociális helyzetének javulását eredményezte. Saját lakónegyedek épültek, saját óvodákkal és iskolákkal, sőt a saját kultúrházakkal még a szórakozási lehetőségeket is közel vitték a dolgozókhoz és családjaikhoz. 1973-ban beszüntették az addigi összes típus gyártását, és kizárólag a 200-as családra koncentráltak. Az Avia céggel közösen Irakban összeszerelő üzemet hoztak létre. 1975-re az Ikarus a világ negyedik legnagyobb buszgyára lett a Mercedes-Benz, a Liaz és a Toyota után, ám a nyersanyaghiány miatt a szállításokat nem mindig tudta időben teljesíteni. Természetesen a nyersanyagokról is a KGST országai gondoskodtak, a legjelentősebb beszállító a Szovjetunió volt. 1976-ban az NDK teljesen megszüntette saját autóbuszgyártását, és kizárólag magyar buszokat vásároltak.

Az új márka a környezettudatosságot és a friss modellirányzatot meglovagolva idén V187-es névvel új városi buszt dobott piacra.

1977-ben megindulnak az újabb fejlesztések, viszont a tervek kidolgozására nem fordítottak kellő hangsúlyt a tervezők figyelmeztetése ellenére sem. Ennek a korszaknak a szülöttje a 300-as és a 400-as család. A cég a 80-as években élte fénykorát, viszont az tiszavirág-életűnek bizonyult. Ennek főleg az volt az oka, hogy a vállalat nem haladt a korral, ami egyébként nem volt szokatlan a szocialista tömb országaiban. Elég csak arra gondolni, hogy az a Lehel hűtő, amit a 60-as években legyártottak a 80-as években még vígan működött már a második generációt szolgálva. Ma ez nemhogy elképzelhetetlen, hanem majdhogynem lehetetlen is. Szóval az újfejlesztésű buszok külföldre történő sorozatgyártása elmaradt az Ikarusnál, és erre csak a 80-as évek végén - egy politikailag igen ingovány os - időszakban jöttek rá, igaz a belső piaci igényeket igen jól kiszolgálta az új formavilágú 400-as sorozat szóló és csuklós változata egyaránt. Sajnos túl későn jött az eszmélés, ugyanis ekkor már a lecsúszás várt a vállalatra. 1991-ben a céget részvénytársasággá alakították, és arra a sorsra jutott, amire sok más hazai vállalat: privatizálták. Innentől kezdve jelentősen beszűkült a piac, a külföldi megrendelések szinte a nullára estek vissza, bár ez nem kizárólag a privatizáció eredménye volt, de megtörtént. A gyártáskori magas minőségnek köszönhetően azonban még hosszú évekig rótták az utakat Ikarus járgányok a világ számos távoli pontján. Voltak helyek, ahol a busz kifejezés helyett az Ikarust használták, és nem azt mondták, hogy busszal mennek munkába, hanem hogy Ikarusszal.

A 90-es évek végén az Ikarus még próbálkozott alacsonypadlós buszok gyártásával, de ez már nem hozta meg a várt sikert, mindamellett, hogy ezek a buszok is igen jól sikerültek. Az Ikarus, mint márkanév azonban életben maradt. Ikarusbus Kft. néven üzemel az a cég, amely jogosult a név használatára, és amely e jogát felhasználva piacra dobta a helyközi és távolsági közlekedésben használt E sorozatot (a típus az Ikarus Egyedi Autóbusz Gyár nevéből vette át az E betűt). A vállalat egyébként a Rába Nyrt.-vel, valamint az Auto Rad Controlle Kft.-vel (ARC) közösen idén egy új buszsorozattal rukkolt elő, valamint a cég honlapját nézegetve azért látható, hogy tovább él a buszgyártás. A hétköznapokban azonban sajnos egyre kevesebbet halljuk a számunkra oly kedvesen csengő nevet, pedig lehetne másképp is. Az internetet böngészve kiderül, hogy igenis gyártanak Ikarust, csak furcsa módon a svédek vagy a törökök mindig jobb ajánlattal rukkolnak elő. Szomorú…

Pál

Közlekesek külföldön II.

A Műegyetemen a hallgatóknak sok lehetőség áll rendelkezésükre, ha külföldi tanulmányútra, szakmai gyakorlatra, esetleg egy teljes félévre, évre utaznának el, tanulnának másik egyetemen.

A legismertebb talán az Erasmus program, amely a híres filozófusról, teológusról, Rotterdami Erasmusról kapta a nevét. Az Erasmus az Európai Bizottság egyik legsikeresebb és legismertebb programja. A program céljai között szerepel a hallgatói és oktatói mobilitásnak, a nemzetközi projektek számának és a felsőoktatási intézmények, vállalkozások közötti együttműködésnek a mennyiségi és minőségi növelése.

A Közlekkar két hallgatója Katona Géza és Bella Dániel jelenleg is az Erasmus program keretein belül tanul külföldön, és beszámoltak eddigi tapasztalataikról.

Géza: „Minden akkor kezdődik el, amikor az ember felveszi a kapcsolatot a kinti egyetemmel, és megpróbálja a tárgykínálatot megtalálni. Ez elég nehéz feladat volt a legtöbb helyen, ahova jelentkeztem, és nem közöl túl sok információt egyik egyetem sem. Általában jó pár körön keresztül jut el az ember a végleges tárgylistához, amit aztán, amikor megérkezik, akkor teljesen át kell variálni.

A szálláskeresés sem egy egyszerű feladat Barcelonában. Sokan, akik itt vannak Erasmuson, azt választották, hogy idejönnek egy hétre, keresnek valami kolit vagy hasonlót, és járják a várost lakás után. Én interneten kerestem magamnak szállást, és szerencsére sikerült is találni, de maga az ügyintézés itt hihetetlenül lassú. Az egyetemen az első héten voltak mindenféle programok, bár kevés helyet hirdettek meg rájuk, így én nem tudtam részt venni rajtuk. Az erasmusos diákok nagyon nyitottak, és mivel rengetegen vagyunk itt külföldről, ezért igen jó a hangulat. A városban több szervezet is van, akik programokat szerveznek nekünk (utazások, bulik, rendezvények).

A helyiek alapvetően rendesek, bulizni nagyon tudnak, viszont bármiféle ügyintézésnél iszonyatosan merevek és egyáltalán nem segítőkészek. Az iskola, az órák nem nagyon különböznek, ugyanolyan egy óra, mint otthon. Talán annyiban más, hogy az előadások általában három órásak, és nem olyan szabályozott, hogy mikor kezdődik az óra, mennyi a szünet. Eddig én nem találkoztam olyannal, hogy lennének gyakorlatok vagy laborok, csak elméleti óráim vannak. A legtöbb tanár eléggé merev a számonkérést illetően, néhányuk nem túl segítőkész. A látványosságok felderítésére nagyjából elég idő van, tehát aki akarja, meg tudja nézni őket. Szerintem magának a programnak annyi a lényege, hogy megismerjük azt, hogy mások hogyan állnak egy problémához, és mit érdemes eltanulni tőlük. Fontos még az, hogy megtanulhatunk egy új nyelvet."

Dani: „Az egyik legelső dolog, hogy ha külföldre mész tanulni, és nem koliban fogsz lakni, állj neki időben lakást keresni, mert én kicsit szorult helyzetbe kerültem már a legelején. Kb. 2 héttel szeptember előtt látogattunk ki Grazba először körbenézni, és már alig-alig volt olyan lakás, amibe szívesen költöztem volna. Szerencsére azért sikerült találni egyet, ami elsőre megtetszett, és - ez persze csak utóbb derült ki, de - ennél jobb helyen nem is lehetne. Szeptember első napjait még otthon töltöttem, például egy utolsó haBáros bulit nem akartam kihagyni, de aztán szeptember 4-én kiköltöztem a barátnőmmel. Tehát két jó tanács: minimum egy hónappal az utazásod előtt keress lakást, és már egy kicsit legalább térképről tanulmányozd a várost, hogy hol is lenne érdemes lakni. Most már lassan két hónapja lakom itt, és meg kell mondjam, szinte egy hónapig olyan volt, mintha turista lennék. Jól éreztem magam, de egyáltalán nem illeszkedtem be, teljesen kívülállónak éreztem magam, ami persze nem jelentett gondot, csak furcsa érzés volt. Persze éles váltás nem következett, de szépen lassan kezdtem belül átértékelni a dolgokat, és ez talán még most is tart. Ausztriában az oktatás csak október elején kezdődött, és február közepéig tart a szemeszter. Szeptemberben jelentkeztem az egyetem (FH Joanneum) által szervezett háromhetes német nyelvtanfolyamra, ami azért volt nagyszerű, mert megismerkedtem 15-20 különböző országból jövő emberrel, akikről általánosan elmondható volt, hogy nyaralóknak érezték magukat, azaz a németórai kötelezettségeken kívül az ismerkedés, haverkodás és bulizás volt a jellemző. A megismerkedés persze nem németül történt, mert sokan a kezdő csoportban voltunk, de szerencsére angolul mindenki legalább társalgási szinten tudott, aki meg kevésbé, azzal Activity-játék módjára értettük meg magunkat. De most már egyre többet használom a németet is, és ez segít a beilleszkedésemben is. A kultúrához való alkalmazkodást nem nagyon lehet erőltetni, nyitott szemmel kell járni, tanulni, és egy idő után kezded megszokni. Magyarország és Ausztria között azért nincsenek olyan hatalmas különbségek, mint amit a japánok vagy a mexikóiak éreznek, ezért én könnyű helyzetben vagyok, épphogy csak pár apróság van, ami eddig feltűnt. Az osztrákok egyébként általában kedvesen viszonyulnak hozzám, szívesen segítettek akár az utcán is, ha kérdeztem valamit. Sokkal nyugodtabbnak érzem itt az életet, ezt a közlekedési kultúráról is el lehet mon-

Ha kérdéseitek van az ösztöndíjakkal, pályázatokkal kapcsolatban, forduljatok a Diákközpont Támpont irodájához, amit megtaláltok az R épület földszintjén, valamint a www.tampont.bme.hu *oldalon. Az aktuális pályázatokat és felhívásokat keressétek a* www.sc.bme.hu/palyazatok *oldalon, a Támpont Iroda hirdetőtábláin vagy a Műhely oldalain.*

dani. Tény, hogy mindössze 300.000 ember él Grazban, és ebből kb. 40.000 diák. Mellesleg ez Ausztria második legnagyobb városa.

Az FHJ egy mindössze 15 éves egyetem, az épületek tehát mondhatni újak, és a belső felszereltségre sem lehet panaszom. Az oktatás magas színvonalú technikai háttérrel van alátámasztva, ami a diákokat is arra ösztönzi, hogy jobban tanuljanak. Példának okáért a legújabb AUDI-k vannak az egyik épület aulájában kiállítva, és egy régebbi, de egészben lévő vadászgép álldogál a belső udvar parkolójában. Persze sok számítógépterem új hardverekkel és szoftverekkel, és még folytathatnám. Igaz itt is van BSc- és MSc-képzés, de már az első félévtől kezdve vannak szakirányos tárgyaik.

Az ország különlegességeivel szépen lassan ismerkedünk. Nagy kultusza van itt a mustivásnak, sőt Stájerországban ennek külön időszaka van (Sturmzeit). Ezenkívül voltunk várakat látogatni a környéken, valamint a Zotter csokigyárat is megcsodáltuk belülről, ami persze a különböző csokoládék evéséről és ivásáról szólt az elejétől a végéig. Az országra egyébként az jellemző, hogy tele van hegyekkel és erdőkkel, ami ilyenkor ősszel gyönyörű látványt tud nyújtani egy röpke séta alkalmával is.

Sikerült elintéznem, hogy bevonjanak egy projektbe, amiről a diplomámat is írom, ezért szakmai fejlődésemhez is nagyban hozzájárul, hogy itt lehetek. Erről bővebben sajnos nem számolhatok be, mert titoktartási kötelezettségem van.

Az Erasmus program egyértelműen ugródeszka volt nekem, hogy külföldön tanulhassak, nélküle nem valószínű, hogy eljuthattam volna ide. Természetesen az ösztöndíj nem elég arra, hogy itt lakj, egyél és szórakozz, de mondjuk háromból az egyiket állja, ami azért nem kevés.

Bennem középiskola második osztályában kezdett kialakulni a vágy, hogy milyen jó lenne kimenni egy fél évre külföldre világot látni. Azóta a barátaim egy része már megtette, és mindannyian úgy jöttek haza, hogy feledhetetlen élményekkel gazdagodtak. Velem sincs ez másképp. Nagyon boldog vagyok, hogy teljesülhetett ez az álmom, és köszönöm mindenkinek, aki ehhez hozzásegített. Ha Benned is megvan ez a kalandvágy, akkor tegyél meg érte mindent, hogy kijuthass, mert biztos vagyok benne, hogy nem fogod megbánni!"

Martina

További információk:
www.tpf.hu
www.hkt.bme.hu

Kedves Olvasó!

Gyere Te is programszervezőnek!

Bizonyára Te is jártál már valamilyen közlekkari eseményen, legyen az – a teljesség igénye nélkül – a Hagyományőrző Öntevékeny Kör által szervezett Szakestély, a nagy hagyománnyal rendelkező, majdnem egy hétig tartó Kari Napok, a Gólyabál, a Flekkenparty vagy akár a JegesEst, melyen jól érezted magad, és a végén azt gondoltad: erre biztos, hogy a következő alkalommal is el fogok menni. Valószínűleg bele sem gondoltál, hogy ki és milyen módon szervezte a programot. Pedig hidd el, hogy egy nagyobb szabású rendezvény igen sok előkészületet, befektetett munkát és ráfordított időt igényel.

A szervezés olykor hónapokkal megelőzi a program időpontját, és mindig a kreatív ötletek összegyűjtésével, szelektálásával kezdődik. Ezek után ki kell találni a helyszínt, megszerezni a szükséges engedélyeket, az eseményt meg kell hirdetni plakátokkal, ami például a Gólyabál esetében igen komoly feladat, hiszen nagyon sok budapesti intézményben promotáljuk. Be kell szerezni a szükséges felszerelést, esetleg asztalokat, padokat pakolni, feltakarítani a különböző helyiségeket, kitalálni, kialakítani a díszletet, kiépíteni a hangosítást, fotósokat, videósokat biztosítani, és még nagyon sok apró feladatot megcsinálni, aminek lebonyolítása hosszú évek tapasztalata alapján működik.

Ha érezted már úgy egy rendezvénnyel kapcsolatban, hogy valamit másképp csinálnál, lenne egy jó ötleted, ami még több embert vonzana, vagy nem csupán résztvevőként szeretnél megjelenni programjainkon, hanem a szervezés menetébe is szeretnél belelátni, segíteni a megszervezésben, lebonyolításban, hogy jóleső érzéssel dőlhess hátra egy rendezvény után: Te is hozzátettél valamit karunk közösségi életéhez, akkor jelentkezz Tompos Balázsnál vagy Lázár Benedeknél a *tompos.balazs@kozlekkar.hu* vagy a *lazar.benedek@kozlekkar.hu* e-mail címeken.

A közösségi élményeken kívül munkádért közösségi pontokat szerezhetsz, melyek egy rosszabbul sikerült félév során a kollégiumi felvételnél is jelentősen befolyásolhatják az esélyeidet.

Galamb

Búcsú a Z épülettől!

Ahány ember, annyi félét hallani a Z épület sorsáról, ezért utána jártam, hogy mi lesz a költözéssel. Gyenes Károly tanár urat kérdeztem meg, aki az üggyel már két éve foglalkozik.

A Műhelyben már olvashattunk a kampuszosodásról, azaz, hogy az egyes karok hallgatóit próbálják egy-két – többnyire csak általuk használt - épületbe elhelyezni, erre a Q épület megépülésével részben már lehetőség nyílt. A BME Szenátusa által jóváhagyott, távlati koncepciós elképzelés részét képezi többek között a Z épület hasznosítása, így a tervek szerint azt 2011-ben ki kell üríteni. A Z épületből nyolc egység költözik át a Stoczek épületbe: Járműelemek és Hajtások Tanszék, Közlekedésautomatikai Tanszék, Közlekedésgazdasági Tanszék, Jármű-gyártás- és javítás Tanszék, Közlekedésüzemi Tanszék, Járműváz- és Könnyűszerkezetek Tanszék, valamint a kari informatikai csoport (a mostani Z 420-ból és Z 620-ból), továbbá a Z épületben lévő tantermek is. Gyenes Károly tanár úrnak sikerült ezek elhelyezésére az érintett tanszékek vezetőivel folytatott soklépéses egyeztetést és helyszíni bejárást követően konszenzusos megoldást találnia.

A kar álláspontja szerint a költözés után az érintett egységek nem kerülhetnek rosszabb helyzetbe, mint amilyennel jelenleg a Z épületben rendelkeznek. Ez a kritérium azt jelenti, hogy az St épületben jelentős felújításokat kell végrehajtani, mert az épület műszaki állapota a mai igényeknek nem felel meg (például kicsi a lift, rossz állapotúak a villamosvezetékek és a nyílászárók stb.). Jelenleg előzetes tervezési munkálatok folynak az elektromos, telefonos, internetes hálózat és a laborok számára szükséges háromfázisú rendszerek kialakítása érdekében.

A kar kiemelt fontosságot tulajdonít a leendő mérnökök gyakorlati képzésének, ennek szem előtt tartásával az elmúlt években számos nagy értékű laboratórium kialakítását és felszerelését végezte el pályázati pénzekből és saját bevételeiből a Z épületben. A legfőbb problémát a költözéssel kapcsolatban ezeknek a laboratóriumoknak az áttelepítése és újra felépítése jelenti. A kar nem látja biztosítottnak, hogy az egyetem ezen munkálatok anyagi fedezetét állja.

Sokan talán nem is tudják, hogy a Közlekedésmérnöki Kar régen a pesti oldalon volt. A ’80-as évek legelején történt a budai oldalra költözés, de ez meglehetősen kellemetlen emlékeket idéz fel, ugyanis akkor a Kinizsi utcai épületből idő előtt kellett átköltözni a Duna budai partjára. Ekkorra a kar tanulmányi épülete, a Z épület nem készült még el, így a tanszékek ekkor mintegy két évig, ideiglenesen szétszórva, különböző barakkokban, kollégiumi szobákban kaptak helyet. Természetesen ennek megismétlődését mindenki szeretné elkerülni.

Na és hogy miként alakul a Z épület sorsa? Hallhattunk már sokfélét, hogy kollégium, szálloda, irodaház, wellness-központ és ki tudja még mi lesz belőle, de legújabb tervek szerint majd a Műegyetemhez közel álló cégek kutatási épületeként működhet.

A kar szándékai szerint az előadások majd az St Nagy és Kis előadóiban, a gyakorlati órák a J és St tantermeiben és laboratóriumaiban lesznek megtartva, vagyis várhatóan többet nem kell az F, E és K épületbe járni előadásokra, ez mindenkinek könnyebbséget jelent majd.

A kar Stoczekben tervezett területei nem térnek el lényegesen a Z épületben jelenleg használt terület méretétől. A tervek szerint a negyedik emeleten a Közlekedésgazdasági és Közlekedésüzemi Tanszék kap helyet. A harmadik emeleten a Járműváz- és Könnyűszerkezetek Tanszék, a kari könyvtár és könyvtári olvasó, valamint a kari tantermek nyernek elhelyezést. A második emeleten a Járműelemek és Hajtások Tanszék és a Járműgyártás és –javítás Tanszék laboratóriumai lesznek kialakítva. Az első emeleten a Közlekedésautomatikai Tanszék öt laboratóriumát, annak oktatói szobáit, valamint a kari informatikai csoport termeit találhatjuk majd. A földszintre kerülnek majd a Járműgyártás és –javítás tanszék oktatói szobái, valamint a két előadó mellett még különböző, nagy felszereltségű laboratóriumok vannak ide tervezve. Az alagsor egy részét raktározási és műhely célra szeretné igénybe venni a kar.

A 2011-ben várható költözés előreláthatólag bizonyos fennakadásokat fog okozni az oktatóknak és a hallgatóknak egyaránt, de nagyon fontos, hogy mindenki türelemmel és megértéssel fogadja ezeket.

Eszti

Egy csöppnyi Németország a Rába partján

A Közlekedésmérnöki Szakkollégium szervezésében Magyarország egyik legnagyobb és legpatinásabb autós szentélyébe, az Audi Hungaria Motor Kft. motorgyártó részlegénél tehettünk egy rövid gyárlátogatást.

Die Ankunft – Az érkezés

A Kisalföld Volán MAN-jéről lépve a címben szereplő megállapítás jutott azonnal eszembe: tiszta Németország! A hatalmas parkolóban az autók nagy részt a Volkswagen konszern modelljei, legfőképpen Audik. Ezen túl már ne is csodálkozzunk a rengeteg IN (IN - Ingolstadt) területjelzésű autón. Rendezettség, tisztaság, s esküszöm, még a nap is szebben süt. Az utunk a vadonatúj fogadóépületbe vezetett, ahol az exkluzív kávézóban kezdődött a szervezett program, első ízben egy, a márka és a győri gyáregység múltját, jelenét, jövőjét bemutató prezentációt tekintettünk meg. A négyhengerestől a tizenkét hengeres Lamborghini erőforrásig terjed a motorgyár termékpalettája, míg a járműgyártás három modellre, Audi TT Coupé-ra és Roadster-re, valamint az A3 Cabriolet-ra korlátozódik. Az előadás végeztével megkaptuk a saját headsetünket, indulhattunk a gyárba. Sajnos a járműgyártó részleg új modell fejlesztése miatt 2011. január végéig nem látogatható, ezért a 3.0 literes, V6-os TDI motor gyártósorát vettük célba.

Vorsprung durch Technik – A haladás technikája

Az Audi komolyan veszi a saját szlogenjét, már a kezdetektől. A motorgyártás első lépéseként mágneses azonosítóval látják el a nyers motorblokkot. Rend a lelke mindennek, ennek szellemében pedig végig nyomon követhető, később pedig visszakeresheto a motor előélete, egészen a szerelő kilétéig. Ez egy esetleges későbbi hiba folyamán nagy könnyebbséget jelent a problémamegoldásnál. Ezen a közös gyártósoron készül az ún. Gen1-es és a Gen2-es motor, melyek kis mértékben ugyan, de különböznek egymástól. Az összekeveredést, az inkompatibilis alkatrész beépítését a szerelők odafigyelésén kívül a már említett azonosítási rendszer előzi meg, ugyanis az alkatrészeket tároló dobozok és polcok érzékelik, hogy a szerelő épp melyik alkatrész után nyúl, s ha az nem az épp szerelendő típusba való, a szállító sínrendszer nem küldi tovább a motort. Fontos, hogy a motor hibái minél előbb, lehetőleg még a gyártósoron derüljenek ki. Néhány szerelőállomásonként ezért egy-egy „vakvágányt”, kontrollpontokat építettek be a szállító sínrendszerbe. A hiba azonosítása szintén a motor saját azonosítója alapján, elektronikus úton történik. A hibás motorról aztán eldöntik, hogy javítható-e vagy sem. Javítható motorokat a problémamegoldás után gondtalanul küldik vissza a gyártásba, a menthetetlen termékeket pedig a gyártósor utolsó harmadában található „bontóba” küldik. Fontos a minőség, így természetesen bontott alkatrész nem kerül beépítésre. A gyárcsarnok teljes területén patikai tisztaság uralkodik, nem sok koszos kezű embert lehet látni. Apróbb balesetek azért időnként előfordulnak, ám semmiképpen se ejtsünk le egy injektort a földre.

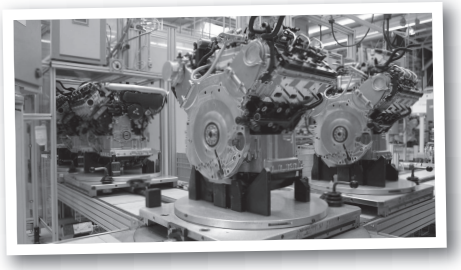

A négyhengerestől a tizenkét hengeres Lamborghini erőforrásig terjed a motorgyár termékpalettája, míg a járműgyártás három modellre, Audi TT Coupé-ra és Roadster-re, valamint az A3 Cabriolet-ra korlátozódik.

Die Logistik des Betriebs – Az üzem logisztikája

A gyártósor végét elérve ehelyütt befejeződött a látogatásunk. Az üzemcsarnokból egy újabb előadóterem felé vettük az irányt. Az épület, a berendezés roppant elegáns volt. Itt egy újabb, tartalmasabb előadást láthattunk az Audi logisztikai koncepciójáról. A gyártósor végén egy speciális raklapra kerül a motor. Hogy a rögzítés megfelelő és biztonságos legyen, erre a raklapra az adott motortípushoz tartozó betétek kerülnek. A motor ekkor fölénk emelkedik, s a több kilométeres szállítószalagon keresztül elhagyja a gyárcsarnokot, s a raktárban várja a továbbszállítást. A gyár fejlesztési tervei közt szerepel ennek a betétes módszernek az elhagyása. A jövő technológiáját az ún. PIN-ek jelentik, amelyek azon túl, hogy univerzálisak lesznek (megszűnik a betétekre jellemző motorspecifikusság), költségmegtakarítást is eredményeznek, hisz tartósabbak a gyakran elhasználódó betéteknél. A hátrányuk - s egyben ezért nem kerültek még bevezetésre - a fejlesztés lassúsága, ugyanis ez a módszer a motorok tartópontjainak áttervezését igényli. A raktárból legnagyobb valószínűséggel vasúton jutnak ki a késztermékek. A győri üzem szállítási igényeit hetente 33 irányvonat elégíti ki. Ezek a vonatok Győr és Ingolstadt között közlekednek, hol késztermékkel, hol alkatrészekkel megrakva.

Zum Schluss – Végül

Az előadás végeztével egy kis étel-ital fogyasztása közben a karrierlehetőségekről kaptunk néhány jó tanácsot. Külön hangsúlyozták, a német nyelvtudás az alapkövetelmények közé tartozik. A felvételi eljárás során biztos, hogy német felettesbe botlik az ember, tehát ezt illik komolyan venni a siker érdekében. Bíztató viszont, hogy azoknak a nagy része, akik az Audi Hungariánál találnak gyakornoki lehetőséget, azok itt is indítják karrierjüket.

Balakaa

Vezérünk a bátorság,…

…kísérőnk a szerencse. Bizony mellénk is szegődött, mikor a szakkoli szervezésében eljutottunk az 59. Szentgyörgyi Dezső Kecskeméti Repülőbázisra. A szervezésnél csak a program volt izgalmasabb.

Két kedves katonahölgyet kaptunk kísérőnek, akik most idegenvezetőként mutatkoztak be a bázison. Első állomásunk a rövid eligazítás után a könyvtárban volt, ahol a civil látogatókat fogadják. Itt a vállalkozó szellemű látogatók magukra csatolhattak egy mentőernyőt, illetve vadászpilóta sisakot próbálhattak fel. Ezután egy rövid filmet tekintettünk meg a bázis részeiről és működéséről. Ez azért bizonyult hasznosnak, mert a bázison rengeteg, szigorú titoktartási szerződés által védett hely és gép van, melyet civilek nem is látogathatnak. Így mégis sikerült egy pár pillanatig belesni a top secret részekbe is.

A helyi Katonai Múzeumban a bázis életét végigkísérő eseményekről szereztünk információt. Volt egy Főkormányosi Kupára hasonlító trófea, amit a bázis énekkara nyert. Régi egyenruhák, fegyverek, használati tárgyak tették színesebbé a tárlatot. Kaptak egy tablót a hősi halottak is, de szerencsére nem szerepeltek rajta sokan.

A következő izgalmas túra a kifutópálya melletti hangárokhoz vezetett. A csoport megilletődve állt a hatalmas zöld hangárajtó előtt, mikor működésbe lépett az elektronika, és az ajtó óvatosan emelkedni kezdett. Kíváncsian lestünk be alatta, és bizony a szánk tátva maradt attól, ami bent fogadott. Egy csodás MiG-29-es és egy Albatros L-39 ZO, itteni nevén és festése alapján Cápali, várta a látogatókat. Mindkét gépet körbe lehetett járni, megtapogatni, simogatni és a többi. Mikor az ottani két műszaki katona megemlítette, hogy bele is lehet ülni, mindenki megbolondult. Kattogtak a gépek, villogtak a vakuk. Akik nem bírták kivárni a sort, vagy már szerepeltek pilótás képen, azok a kifutópályán és a levegőben parádézó, gyakorlatozó gépeket nézték.

Köszönjük Zsákai Balázsnak a szervezésben nyújtott segítségét!

Szintén hatalmas szerencsének mondható, hogy ebbe a bemutató hangárba éppen az ott-tartózkodásunk alatt érkezett meg egy JAS-39-es gép. Szerintem ilyen fogadóbizottsággal nem sok masina találkozott ott a bázison. A leghosszabb ideig ebben a hangárban időztünk. Az ott tartózkodó személyzet szívesen válaszolt minden kérdésünkre. Megtudtuk, hogy az alkatrészhiány miatt a meghibásodott MiG-29-eseket szétszerelték, és másik, működőképes gépbe ültették át az alkatrészeket. A kiállított példány is jó néhány alkatrésszel megrövidítve, de mégis méltóságteljesen fogadta az érdeklődő látogatókat.

A látogatás legutolsó állomása a NATO hangárja volt, ahol a Sárkány szerelőcsoport tevékenységét ismerhettük meg részletesen. Ez a hely sem látogatható a mezei halandók által, de a magas szintű kapcsolatrendszernek hála, minket ide is beengedtek. Itt is MiG-29-eseket találtunk, a szétszedhető fajtából. Szinte alkatrészekre szétboncolt gépek voltak javarészt, amiket donornak használtak. Türelmesen várták a beépítést, a repülőgépészeket pedig le sem lehetett parancsolni a szétszedett gépekről. Szerencsénkre itt is lelkes volt a kiszolgáló személyzet, készségesen kielégítették válaszaikkal minden kíváncsiságunkat.

További programjairól az frt.bme.hu/szakkoli *oldalon tájékozódhatsz! Vagy keresd a Facebook-on a Közlekedésmérnöki Szakkollégiumot!*

Miután itt végeztünk, el kellett hagynunk a bázist. Mi sétáltunk, de a rutinos, ott dolgozó emberek biciklivel és robogóval hidalják át a nagy távolságokat. Láttuk az igazi katonát, aki elengedett kézzel, vigyázzállásban kerékpározott! Volt szerencsénk katonai zöldre festett, harci targoncához is, bár ez csak a logisztikus hallgatók szívét dobogtatta meg.

A programon többségben voltak a repüléssel foglalkozó gépész és közlekfolyamatos hallgatók. De olyan helyekre jutottunk be, olyan érdekes dolgokat láttunk, hogy egy nem szakirányos tanulónak is bizony fel kellett kaparnia az állát a betonról. Kedvelem ezekben a látogatásokban, hogy egy új szemlélettel ismertet meg. Mindig is tudtam, hogy a repülés izgalmas dolog, de hogy ennyire, azt sosem gondoltam volna!

Ez a fantasztikus látogatás nem jöhetett volna létre Zsákai Balázs lelkes, odaadó munkája nélkül. Ezúton is köszönöm neki, az egész társaság nevében!

Ha Te esetleg lemaradtál a kirándulásról, ne aggódj, számtalan élményben lehet még részed a Közlekedésmérnöki Szakkollégium szervezésében. Tervezett programjaink (a teljesség igénye nélkül): Ikarus mátyásföldi telepének látogatása, egri körút (ZF Hungary Kft., Bosch Rexroth), miskolci Bosch, a Suzuki esztergomi gyára, valamint elutazunk egészen Szentgotthárdig, a GM üzemébe. Időben jelentkezz, hogy részt vehess programjainkon!

Vera

Nyakkendő vagy valami egészen más?

Nézz rá egy Mercedesre! Mi jut eszedbe róla? Erő, elegancia, giccs, státuszszimbólum, természet? Mindenkinek más. Akinek nincs még megfelelő Merci-szinonimája, annak ideje ellátogatnia az Iparművészeti Múzeumban tartandó Mercedes-Benz Design kiállításhoz hasonlatos eseményre.

Talán érzik németéknél is, hogy nem én vagyok az egyetlen, aki nem az öltönykabátot látja a Mercedesekben. Ezért nem árt egy kicsit visszatérni a jól bevált régi formákhoz, ahol az eleganciát sokkal egyszerűbb vonalvezetéssel sikerült megvalósítani. Ezek után csapni kell a design körül egy kis felhajtást. Burkoltan talán ez a célja az Alkotás Művészete kiállításnak. Hirdetett törekvése pedig, hogy betekintést nyerhessünk AZ ÖSVÉNYRE, ami a tervező első gondolatától elvezet a kifejlett formavilágig. Meg kell említeni, hogy ez a kifejlett forma még nem a végső, az utcákon is megtalálható alak, hiszen addig még sok műszaki kompromisszumot kell vállalni a jobb használhatóság érdekében.

Fogták Stuttgartban a bőröndhalat, és csináltak belőle egy bio-eko Mercit.

Erő, elegancia, giccs, státuszszimbólum… érthető, nem kell megmagyarázni, de a természet? A világ alkotói - legyenek ők mérnökök vagy designerek – rájöttek, hogy a legtökéletesebb rendszer a természet, ezért érdemes róla sok mindent leutánozni. Itt van például a jelenleg is az óceán mélyén úszkáló bőröndhal (Ostracion Cubicus), aminek a legalacsonyabb a légellenállási tényezője, ezért fogták Stuttgartban, és csináltak belőle egy bio-eko Mercit. Nagy előnye ráadásul a bőröndhalnak, hogy alacsony ellenállása ellenére elég nagy homlokfelülete van, ezért a halacskás Mercedesünknek elég nagy belteret tesz elérhetővé a konstrukció.

Sajnos a cikk és az újság fizikai határai miatt nem írhatok az összes kiállított négykerekűről, ezért az előbb említett géphal mellett csak megemlítem az SL-t, ami sajnos a többi kiállított tárgyhoz hasonlóan nem járóképes. A kiállításon ugyanis csak a design és formavilág demonstrálására alkalmas makettek lettek a nagyérdemű szemei elé tárva. A tárlat másik része a Mercedes-Benz Design és a budapesti Moholy-Nagy Művészeti Egyetem kapcsolatának érő gyümölcseit mutatja be.

A 130 éves egyetem 6 éve kiszemeltje a stuttgarti komplexumnak. Ez nagy érdem, a Mercedes designrészlege fővárosunk művészein kívül csak egy német egyetem skiccereivel tart kapcsolatot. Köszönhető ez Lengyel Istvánnak (nemzetközi körökben Stefan Lengyel), az egyetem 73 éves ex-tanszékvezetőjének. Lengyel úr pályafutása során a Német Ipari Formatervezők Szövetségének elnöke, továbbá számos német egyetem munkatársa is volt, így nagy fogás volt a Moholy-Nagy-nak, amikor 2001-ben tanszékvezetőjükké fogadták. Szaktudásának, elismertségének, illetve német kapcsolatainak segítségével sikerült a német-magyar kooperációt létrehoznia.

A magyarországi gyár feladata reneszánszát váró A és B osztály összeszerelése lesz.

Biztosan mindenki hallott a Mercedes Kecskeméten épülő iparkomplexumáról. A gyár feladata a reneszánszát váró A és B osztály összeszerelése lesz. Ezért hát nem meglepő,

hogy a fővárosban tényked ő ifjú designerek új feladatot kaptak: középkelet-európai célcsoport számára kell családi hibridet álmodni. Talán pár év múlva lesz olyan Mercedes, aminek minden egyes csavarját magyar elme, kéz, szerszám hozta világra? Egy pillanatra elrugaszkodtunk időben, maradjunk a témánál. Az említett skiccek zsűrije nem akárkikből állt, az építőjellegű kritikát a Mercedes-Benz Design teljes vezérkara fogalmazta meg.

Most tértünk vissza teljesen a jelenbe, a cikk valódi témájához, a kiállításhoz. Ugyanis az előbb említett munkák legjobbjai az Iparművészetiben is ki lettek állítva. Számos úr, és - ki kell emelnem - egy hölgy (a szebbik nem is kezdi felvenni a versenyt az urakkal a tervezésben, gondoljunk csak a legújabb és szerintem legszebb Z4-es BMW-re, amelynek mind külső, mind belső formája gyengéd, női kezek munkája) alkotása jelent meg a falakon, valamint a képek elé kitett állványokon agyagbábuk formájában. Olvastam egy tudósítást a kiállítás nyitóünnepségéről, amely szerint az agyagautókat akkor formázták meg és égették ki a helyben felállított agyagkemencében. A kemencét én már személy szerint nem találtam (lehet csak elkerülte a figyelmem), de szerencsére az agyagszobrokat még megcsodálhattam. Nagyjából ez AZ ÖSVÉNY két állomása.

Ha elég gyors voltál, talán még megnézhetted saját szemeddel is a november 14-ig tartó kiállítást, és eldönthetted, hogy melyik szó illik a te Mercedes-képedhez: nyakkendő, természet, vagy valami egészen más…

Paul

Megnyitott a BME Copy

Nem sikerült bemenni egy órára, mégis fontos a jegyzet, vagy valakinek egy jobb segédlete van, és zh előtt nagyon fontos lenne? Esetleg nem szeretsz elektronikus jegyzetből tanulni, és inkább kinyomtatnád? Vagy épp a géppel rajzolt A0-ás gépszörnyetegeket kéne plottolni? Az előző példák is rámutatnak, hogy nem kerülhetjük ki a fénymásolók, nyomtatók „birodalmát"!

Bizonyára mindenki került már olyan helyzetbe, mikor egy fénymásoló szalonból kifelé jövet nem volt teljesen őszinte a mosolya. Ez persze több okból is eredhet: például sokat kellett várni, nem volt megfelelő a minőség, esetleg a kiszolgálás, de mégiscsak a legnagyobb probléma az ott hagyott jelentősebb pénzösszeg lehet.

Felkerestem az egyetem és kollégium környékén gombamód megszaporodott fénymásolókat, hogy reális képet kapjak, lényegében mennyi is az annyi. Igyekeztem egy olyan táblázatot összeállítani, ami jellemzi a piacot a közelünkben. Mindegyik másolónak megvan az erőssége, az üzletek nagy részében egyértelműen olcsóbb az önkiszolgáló fénymásoló, itt-ott találhatunk kedvezőbb áron színesen nyomtatót, van olyan hely is, ahol a rajzunkat tudjuk takarékosabban plottolni, és persze van, ahol az „élmény megfizethetetlen" (például Eta néni fénymásolója), én mondjuk szeretem, ha nem egy tömeg tagjaként kezelnek, hanem egy kicsit személyesebb, egyénibb a bánásmód.

Ekkor fejeződnek be az épületben még nyáron megkezdett munkálatok, melyek során az álmennyezetet és a fűtéscsöveket újítják fel. A költözés után valószínűleg sokkal szerteágazóbb szolgáltatással vár minket a fénymásoló szalon, szeretnék bővíteni az igénybe vehető lehetőségeket, például spirálozással, laminálással, akár diplomakötéssel is. A költözés után nyitva tartanak majd szorgalmi időszakban 7:30-18:00 óráig, míg nyáron 9:00-18:00 óráig. Vizsgaidőszakban igazodnak az egyetem nyitvatartási rendjéhez: hosszabb ideig, azaz 7:30-22:00 óráig tudunk majd fénymásolni. Ezt hogy tudjuk majd megvalósítani, mikor zárva lesz az E épület?! Ötletes megoldást találtak ki erre is: az utcáról, egy úgynevezett kikérő ablakon keresztül lehet majd a késői órákban sürgős papírokat intézni.

Jelenlegi hely és nyitva tartás:
K épület alagsor 72.
H-Cs: 8-18h
P: 8-16h

árakat kínál, ez köszönhető az egyetem és a Printer között létrejött megállapodásnak, mely maximalizálja a díjakat. Ez azt jelenti, hogy körülbelül önköltségi áron tudnak a BME-s hallgatók fénymásolni, nyomtatni. A szalon mindenki számára elérhető, de a kedvezmények csak az egyetem hallgatói számára élnek. Tervben van, hogy a diákigazolványunk chip-kártyáját fel lehessen majd tölteni pénzzel. Így a diákunkkal fogjuk tudni igazolni a kedvezmények igénybevételéhez a jogosultságunkat, és egyben fizetni is tudunk majd vele.

Bár Nektek, hallgatóknak elsősorban a fénymásolás lehet a fontos, érdekességképpen utánajártam, hogy a BME Printer Kft. (melyet nem mellesleg részben az egyetem hallgatói működtetnek) pontosan mikkel foglalkozik még. Kiderült, hogy 2010. augusztus 31. óta részben átvették a jegyzetbolt feladatait is, és a Műegyetemi Nyomda munkáit is ők kapták meg, tehát a BME Copy működtetése profiljuknak csak az egyik részét teszi ki.

Szalon	önkiszolgáló fénymásolás	másolás	színes nyomtatás	A0 plottolás
Black Sheep (Budafoki úton)	5 Ft	10 Ft	56-100 Ft	kb. 400 Ft
Eta néni fénymásolója (Zenta utca)	nincs	8 Ft	20-100 Ft	300 Ft
CopyCat (Bartók B. úton)	6 Ft	21-38 Ft	375 Ft	kb. 830 Ft
CopyGuru (Bercsényi, Budafoki úton)	6 Ft	9 Ft	60-120 Ft	nincs
Budafoki úti Fénymásoló Szalon	nincs	10 Ft	70-130 Ft	350 Ft
Copy Club (Kruspér utca)	6 Ft	9 Ft	40-120 Ft	nincs

Ahogy már a Műhelyben és a *www.kozlekkar.hu*-n is olvashattátok, októberben megnyitott az egyetemünkön egy nyomtató- és fénymásoló szalon, üzemeltetője a BME Printer Nonprofit Kft. A szalon ideiglenesen a K épület alagsor 72-es termében működik, hétköznap 8-tól 18 óráig, pénteken 8-tól délután 4-ig. Végleges helye az E épület földszintjén lesz, az újonnan kialakított üzlethelyiségbe várhatóan novemberben költözik majd.

Felmerülhet persze a kérdés mindenkiben, hogy miért éri meg a BME Copy-t meglátogatni… Az elsősorban műegyetemista célközönségű szalon azon felül, hogy helyben van, az összes környékbeli szolgáltatónál kedvezőbb

BME Copy árai:
önkiszolgáló fénymásolás: 5 Ft
fénymásolás: 6 Ft
színes nyomtatás: 35 Ft
A0 plottolása: 205 Ft

Személy szerint nagyon kíváncsi vagyok, hogy mennyien fogják jól megszokott fénymásoló szalonjukat a BME Copy-ra cserélni, főleg ha minél több hallgató értesül majd a jó minőségű és kedvező árú másolásról, nyomtatásról.

Csillu

Beszéljünk a szakosodásról!

Nem tudod, milyen szakirányt válassz? Ebben sajnos ez a cikk sem segít, de ha azt szeretnéd tudni, hogy hogyan megy ennek a folyamata, mik a feltételek, akkor olvass tovább!

A felvételi után azt hisszük, hogy itt az egyetemen majd mindenki olyan tárgyakat tanul, amiket nagyon szeretni fog, de valljuk be őszintén, nem szeretjük az összes tantárgyat egyformán. A szakosodással végre lehetőség nyílik arra, hogy több, az érdeklődésünkhöz közelebb álló tárgyat tanulhassunk.

Na, de pontosan mi is szükséges a szakosodáshoz? Legfőképpen 85 kreditnyi tárgy sikeres teljesítése. Azért épp 85, mert ennyi tárgy teljesítése remélhetőleg már kellő mérnöki szemlélettel ruház fel. Ez a határ annak idején azért született, mert a mintatanterv szerint 3 félév alatt 90 kreditet lehet teljesíteni, és így egy nagyobb vagy két kisebb tárgy teljesítése nélkül is megszerezhető a szakosodáshoz szükséges 85 kredit.

Szokott lenni a BSc-képzéses szakosodásról egy tájékoztató, mert bár biztosan mindenki tisztában van vele, hogy a három szakirány mit is takar, azért nem árt egy kis felfrissítés. A tájékoztató után indul a Neptunban a szakirányra való jelentkezés, ami egészen a vizsgaidőszak végéig tart. Amikor ez lezárult, akkor a tárgyfelvétel mintatanterveinél megjelenik egy újabb opció a szakirány tárgyaival, innen lehet ezeket felvenni. A szakirányos tárgyak felvételénél nem szokott versenyhelyzet kialakulni, mert itt nincs olyan, hogy elfogynak a jó helyek, ugyanis általában csak egy-egy időpont és egy-egy gyakorlatvezető van. Valamilyen módon az is közzé lesz téve, hogy mikor lesznek a szakos tárgyak, hogy előtte már nyugodt szívvel fel lehessen venni a többi tárgyat is. Az első szakirányos félévben 2 tárgy van, ezeket a regisztrációs héten lehet felvenni.

A legutolsó pillanatig nyitva szokták hagyni a szakirányra való jelentkezést, hogy ha valaki a vizsgaidőszak utolsó napján szerzi meg a 85. kreditjét, annak is legyen lehetősége szakosodni. A szakosodás a Neptunban azt jelenti, hogy ki kell választani a szakirányt - egyet a három közül. Amikor a beosztás történik, akkor már meg kell lennie a 85 kreditnek, de ha a vizsgaidőszak második hetén már megtörténik a beosztás, akkor joggal háborodik fel az, aki a harmadik héten szerzi meg a 85. kreditjét, hogy őt miért nem osztották még be.

Ha valaki nagyon nem tudna dönteni két szakirány között, akkor megoldható, hogy egy szakirányt felvesz, egy másiknak a tárgyait pedig választhatóként veszi fel, de esetleg az már problémát jelenthet, ha valaki több mint 10%-kal több tárgyat vesz fel a mintatantervben előírtnál.

Aki most nem tud szakosodni, az se aggódjon, szakosodni lehet keresztfélévben is, bár a szakos tárgyakat keresztféléven nem szokták meghirdetni.

Még egy fontos dolog, hogy a szakosodásnál meg kell nézni az előkövetelményeket is, ugyanis hiába tud valaki szakosodni, ha a szakos tárgy előkövetelménye nincs meg, nem fogja tudni felvenni azt. A kar ebből „nem enged”, ezért nem lehet így tárgyat felvenni, illetve nem szakosodhat senki 84 vagy 83 kredittel sem. Mindegy, hogy a vonatot mennyivel késtük le: egy perccel vagy tízzel. Bár valljuk be, ha csak egy-két perccel korábban ment el, az azért idegesítőbb.

A 2009. január 15-i szakirány-választási fórum videóit megtalálod a www.kozlekkar.hu *oldalon a Tanulmányok menüpont Videók füle alatt!*

Aki már szakosodott, de időközben meggondolta magát, annak van még lehetősége váltani. Ehhez egy kérvényt kell beadni, szóval nem olyan egyszerű; jobb, ha előre alaposan megfontoljuk, hogy mit is szeretnénk majd csinálni. Ez legyen az első szempont a választásnál, ugyanis jobb olyat tanulni, amit szeretnék, annál, mint ami könnyebb vagy az oktató személye miatt kedveltebb. Nem kell megijedni a nehézségektől sem, hiszen lehet, hogy egy-két évig könnyebb dolgokat tanulhatunk majd, de akár egész életünkben bánhatjuk, hogy miért nem a másik szakirányt választottuk inkább, mert azon a területen szívesebben dolgoznánk…

2010 őszén elindult a Járműmérnöki BSc-szak is, ezért a korábban kezdettek közül azoknak, akik csúsznak a szakosodással, lehetséges, hogy át kell majd jelentkezniük a Járműmérnöki szakra ahhoz, hogy Járműtechnika szakirányt választhassanak, persze erről később születik döntés, amiről majd időben értesülhetnek az érintettek.

A szakmai blokk választása 115 kredittel lehetséges. Erre már nem kell külön jelentkezni, hanem a Neptunban a szakirányos mintatantervekben láthatók a tantárgycsoportok, onnan kell ezeket a tárgyakat felvenni.

Mindenkinek sikeres szakosodást kívánunk, és köszönjük az információkat Komócsin tanár úrnak!

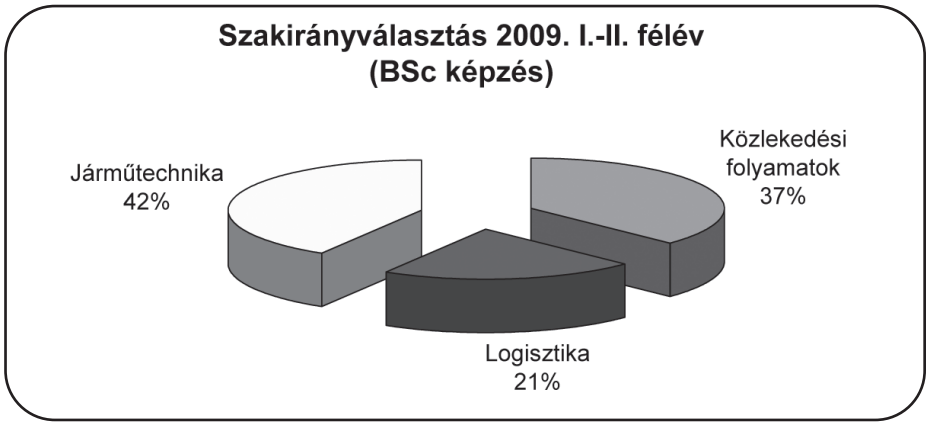

Eszti

Szülinapi zsúr

A Közhír háza táján szeptember óta kicsit minden akörül forog, hogy 35 éve jelent meg először az újság. Ennek az időszaknak a kiteljesedése volt az a születésnapi összejövetel, amit október elején tartottunk.

A rendezvényre jó előre készültünk: fel kellett ugyanis keresni a régi főszerkesztőket. Valószínűleg ha 55 éves lenne az újság vagy nem egy műszaki kar tagjait kerestük volna, ez nehezebb feladat lenne, így viszont mindenkit megtaláltunk a közösségi oldalakon vagy a többieken keresztül. Sőt megadatott annak a luxusa, hogy a meghívókat is csak elektronikusan postáztuk ki.

Míg szép lassan gyűltek a visszajelzések, addig mi azon gondolkoztunk, hogy milyen programokat találjunk ki, mit szolgáljunk fel, és mivel díszítsük a dísztermet. A kelleténél több dolog maradt az utolsó pillanatra, de szerencsénkre senki nem érkezett túl korán.

Fél három felé kezdtek el csorgadozni a résztvevők, hol párosával, hol egyenként. A belépéskor mindenki kapott egy DVD-t amire feltettük az összes régi Közhírt, egészen a szeptemberi lapig. Ti is tudhatjátok, hogy már bőven elhagytunk az 550. számot, ezért ez mindenki számára hatalmas meglepetés volt. A svédasztalt és az üdítőket a Hallgatói Képviselet 11-0-0 (i-n-t) szavazata biztosította, és persze a torta sem maradt el. Utóbbi viszont már a résztvevők meglepetése volt, melyet közösen fizettek nekünk.

Miután nagyjából mindenki megérkezett, elkezdtük a bemutatkozást. Először a mi szerkesztőségünk tagjai mondták el, hogyan működünk. Számotokra ebben nem lett volna sok újdonság, ugyanis Ti ezt már tudhatjátok a tavaszi „Így készülünk” cikkekből. Sokakat meglepett azonban a rendszerünk, hiszen hosszú ideig jellemző volt az újságra, hogy hetente jelent meg, és csak péntek este ültek össze a szerkesztők, hogy összeállítsák a lapszámokat.

Azt, hogy pontosan mikor lett heti helyett havilap a Közhír, nem tudtuk kideríteni, viszont sok más érdekességet megtudtunk az ezután következőkből. Átrendeztük ugyanis az asztalokat és kisebb-nagyobb szünetekkel (amelyek közül az egyik a torta felvágása és elfogyasztása volt) mindenki mondott pár szót arról, mikor dolgozott a Közhírben, milyen pozícióban, mik a legnagyobb élményei, és mi újság vele mostanában.

Rengeteg vicces történetet hallhattunk, többek között a cenzúráról, a közhíres életről. Kiderült az is, hogy nem csak közlekesek vettek részt szívesen az újság működtetésében, hanem akadt, aki másik egyetemről látogatott el hozzánk. Néhány vicces mondatot sikerült is gyorsan feljegyeznünk, ezeket a blogon elolvashatjátok.

Az estét a kollégium körbejárása zárta, amely után a bátrabbak és kitartóbbak még levonultak a HaBárba.

A mi szerkesztőségünk részéről nagyon jó volt látni, hogy egy olyan hobbi, mint az újság elkészítése miként tudja végig kísérni a korábbi munkatársak életét, hogy a Közhír hogyan képes összehozni teljesen különböző embereket és generációkat, valamint, hogy mindig milyen nagy lelkesedés övezte ezt a munkát függetlenül attól, hogy mi volt a jutalma.

Azt pedig, hogy ezen a napon miként érezték magukat a régiek, láthatjátok alul a visszajelző e-mailekből kiragadott mondatokból, illetve benzol cikkéből, amit az esemény ihletésére írt.

Petrus

„A fiataloknak üzenem, hogy ne hallgassanak az öregekre!

Az öregeknek azt üzenem, hogy bölcsességükkel támogassák a fiatalokat!”

Tóth János

Egyszerűen büszke vagyok, úgy érzem, nagyon jó irányban fejlődik egykori gyermekünk. Annak idején rengeteg munkát, időt fordítottunk rá, és nagyon jó érzés volt látni, hogy mindezt a mai csapat egy magasabb szinten, szervezettebb formában és jobban csinálja. Megható dolog volt kézbe venni a régi lapokat, és vele együtt a mai Közhírt, amit csak dicsérni tudok.

A találka alatt azt vettem észre, hogy eltűntek a korosztályok közötti különbségek, mindenki csillogó szemmel figyelt, és félszavakból értette a másikat, hiszen mindannyian ugyanazért az ügyért lelkesedtünk! Jó volt az egész, úgy, ahogy volt, köszönjük az ötletet és a szervezést. Remélem, mielőbb újra találkozhatunk.

Szívből kívánom, hogy legyen erőtök így továbbvinni a Közhírt!!!

Hamza István

Én is nagyon jól éreztem magamat ismét, és innen is köszönöm, hogy létrejött ez a találkozó! Hamzus minden szava a szívemből jött... Nagyon jól írta meg! Lehet, hogy foglalkozott újságírással...?

Cserkuti György

Én is szeretném megköszönni a „buli” megszervezését.

Atomizálódó, komfortkereső világunkban… ilyen is történik? A mókuskerék-tempóban szunnyadó, normálisan mindent megérteni akaró tudat egy villanásnyi időre meglát valami – nem várt irányból – kis fénysugár által felfedett, régen ott bújó összefüggést…

Többszörösen izgalmas volt: generációkra kiterjedő metszet, az újság által összekötött emberek eléggé különböző motívumai, a ma működő cenzúra, a társadalmi kérdések önkéntes mellőzése…

Én nem számítottam gyermekemnek az újságot – azért az kikívánkozik belőlem, hogy az életben sok sokkal fontosabb dolog van –, de a munkátok színvonala és a találkozó megszervezése okán… le a kalappal előttetek.

Isten áldjon Benneteket, legyen minden területen ilyen áldás a kezeteken!

Ajtay Szilárd

Az állandósult múlt

Egy régi szerkesztő csapongása az időben

35 év szép kor, és bár egy ember életében nem szokás nagy jelentőséget tulajdonítani neki, mégis a „kerek” évfordulók közé soroljuk. Ünneplésre pedig mindenképp jó okot ad, bár igazából csak a fantáziánkon múlik, hogy hogyan alakul az erre érdemes alkalmak köre.

Jut eszembe, 35 év az a korhatár, amitől kezdve valaki köztársasági elnökké választható. Szóval, aki ezt megéri, annak mégis van miről külön megemlékeznie.

Jött a hír, hogy 35 éves a Közhír, gyorsan visszaszámoltam emlékeimben, és valóban, amikor 1990-ben a Közlekkarra kerültem, 15 éves volt a lap, tehát helytálló az információ. Itt most megállnék, és a lap utolsó oldalának szellemében két idevágó viccel töröm meg a gondolatmenetet:

- Jean, sose bízzon meg egy nőben!
- Miért, Uram?
- Nézze, húsz éve feleségül vettem egy gyönyörű, 22 éves nőt, erre most kiderült, hogy 42 éves!

Múzeumban a csoport a mamutcsontvázhoz érkezik. Kérdi az egyik látogató, hogy hány éves a lelet. A teremőr kapásból válaszol:

- Hárommillió-tizenhét éves!
- Bámulatos, hogyhogy ilyen pontosan tudja?
- Tizenhét éve, amikor ide kerültem, azt mondták, hogy hárommillió éves.

Jött tehát a hír, hogy ünnepség lesz a Baross Dísztermében. Meglepődtem, de csak kellemesen, hiszen - micsoda közhely! - azonnal tolultak lelki szemeim elé az emlékek. És itt akkor le is szögezném, hogy a szerkesztések hangulata, az ordas poénok, a megjelenés utáni várakozás (t.i. a visszajelzésekre) adta ennek az egésznek a lényegét. Magasztosabb célokat lehet mellé kitűzni, de azok önmagukban nem igazak. És ez így volt jó. Jut még eszembe néhány irdatlan közhely, épp most is egy: Amit megéltünk, nem veheti el tőlünk senki sem. Ha más nem is történik, mint amit Ti itt és most átéltek, már akkor is megéri. El lehet tölteni az időt az egyetemen máshogy is, individuumként akár, de utólag én már mondhatom, hogy nem érdemes. Ma már közhely az is, hogy a nagybetűs Életben a kapcsolatokon nagyon sok múlik. Néha azt gondolom, hogy ez a kijelentés nem is elég erős. Nagyon fontos kérdések dőlnek el ilyen alapon. És a Közhír egy olyan vertikális síkon szerveződő társaság, amely által olyan emberekkel ismerkedhettek meg közelebbről, akikkel a tanulmányok szervezte csoportokban nem találkozhattok. Külön nagyszerű, hogy ráadásul még értelmes, hasznos tevékenység mellett történik mindez.

Visszatérve az ünnepségre. Megdöbbentett, és persze megint csak kellemesen, ahogy erre az eseményre felkészült a mai szerkesztőgárda. A DVD a régi számokkal külön letaglózott, a tengernyinek cseppet sem mondható időm bitorlásáért folytatott, mindennapi küzdelemben komoly erő lépett a harcmezőre.

De – és szándékosan nem ezzel kezdtem- ami igazán érdekes volt, és izgalmassá vált ebben a rendezvényben: ott ültünk „régiek” (akik között én valahol középen helyezkedem el az időskálán), szinte nem volt olyan év az elmúlt 35-ből, amelyik ne lett volna képviselve. Egy láncot alkottunk az időben, amelyiknek most minden láncszeme találkozott. A szerkesztőség nemhogy begörbítette az időt, hanem egyenesen összegyúrta egy gömbbé. Eddig számomra legfeljebb névről, még anno régi Közhírek lapozgatása közben „ismerőssé” vált emberekkel beszélgethettem, hosszasan. Merthogy volt miről, dacára annak, hogy legtöbbjükkel sose találkoztam korábban. Hatalmas röhögésekben törtünk ki, mikor kiderült, hogy ugyanazokról az oktatókról (ők állandóbbak nálunk) ugyanolyan történeteink vannak, meg hogy hiába változtak a körülmények, a Karinthy által magasztalt és megénekelt „marhaság” állandó volt éveken, évtizedeken keresztül.

És volt, működött egy „szellem”, ahogy beszélgettünk szerkesztőtársaimmal. Adott ez a lap a gondolkodásunkhoz egy elemet, egy láthatatlan „kitűzőt”, ami végérvényesen egy közösségbe helyez bennünket. Ezen az ünnepségen ez tudatosulhatott bennünk, erről kaptunk szóban és érzésben megerősítést egymástól. Én részemről köszönöm a szervezőknek és a régi szerkesztőtársaknak.

„Végül az a mondat, amiért ezt az egész cikket elkezdtem írni: mindenkinek, aki a fentebbi gondolataimban talán sikeresen érzékeltetett értékekre fogékony, szívből javaslom, hogy legyen tevékeny részese a Közhír életének. Ezt bepótolni nem lehetséges.”

Legvégül pedig még egy közhely (ami persze fájóan igaz): Ilyen „gondtalan” éveitek, mint az egyetemen, úgysem lesznek már sohasem.

kenzol

A YouTube külön világa

Az elérhetetlen hírességek imádata és a Hollywood-láz még tombol, a kevéssé interaktív televízió hanyatlás viszont már megkezdődött az internet árnyékában, miközben a világhálón egy új társadalom bontakozik ki: az új, interaktív média közössége.

Történt 2009 karácsonyán, hogy egy barátom átküldött egy YouTube hivatkozást. A pár perces videón egy srác gyűjtött össze néhány rövid, vicces amatőr felvételt, és kommentálta azokat. Feltűnt, hogy a videó mintha profibb lenne, mint a többi: volt bevezetője, koncepciója, rendesen meg volt vágva, és a beállítás sem volt spontán. Amikor pedig felfedeztem a kapcsolódó videók közt sok ehhez hasonlót, és azokat is megnéztem, rájöttem, hogy ez egy sorozat, a srác ezt csinálja: vírusvideókat* gyűjt össze, és kommentál. Úgy döntöttem, végignézem mindegyik részt, és eközben ráakadtam egy másik youtuber-re, egy vörös hajú lányra. Ez után lavinaként kerültek elő az újabb és újabb youtuberek, és egyre mélyebbre merültem ebben az új világban. De ne siessünk előre, kezdjük az alapoktól.

**Vírusvideó: nem vírusos videó, hanem a vírus gyorsaságával terjedő felvétel.*

A YouTube egy 2005-ben alapított videó-megosztó portál. A koncepció egyszerű: mindenki, aki regisztrál, kap egy csatornát, ahová azt tölt fel, amit akar, más embereknek pedig „előfizethet" (subscribe-olhat) a csatornájára: ekkor értesítést kap, akárhányszor videót tölt fel az, akire előfizetett. A YouTube pont ennek a szabad rendszernek köszönheti a sikerét: olyan, mintha mindenki kapna egy nagy vásznat, egy ecsetet és festéket, és azt alkotna, ami éppen eszébe jut; mindenkit máshogyan ihlet meg a lehetőség.

Aki egy idő után nagy népszerűségnek örvend (sok az előfizetője, sok kommentet kap, sokan „lájkolják" a videóit), kérheti a YouTube-tól a partnerré válást. Ez a cím privilégiumokkal jár: sokkal nagyobb szabadsággal alakíthatja csatornája kinézetét, és még olyan apróságokat is beállíthat, mint egy videó előnézeti képe. De ami a legfontosabb: a YouTube közössége híresség kiáltja ki. Ezért vált ezen új világ valutájává a subscribe-olás, ezért áhítja mindenki.

Na, de térjünk rá eme új társadalom tagjaira! Itt is nagyjából áll a híresség – átlagember leosztás, azzal a hatalmas különbséggel, hogy bárkiből akár hetek alatt híresség lehet, aki jól csinálja, amit csinál. YouTube-on a „hírességek" is ugyanolyan hétköznapi emberek, mint mi. Ők mind azáltal váltak világ szinten(!) ismertté, hogy valamilyen formában megosztották a világgal azt, amit szeretnek csinálni.

A legtöbb youtuber videoblogolással (vlogolással) kezdi, ahogy tette egy New York-i lány, Tessa Violet (Meekakitty) is unalmas óráiban, amíg évekkel ezelőtt kinn volt Hongkongban modellkedni. Ugyanígy kezdte egy kanadai fiatal, Shawna (Nanalew), aki művészi hajlamait élte ki. Hasonlóképp ragadott kamerát egy sydney-i vietnámi lány, Natalie Tran (CommunityChannel), aki azóta a filmezést tanul az Új-Dél-Wales-i Egyetemen. Natalie gyorsan megtalálta a területét: az élet mindenki által ismert, beszédtémát mégsem képező jelenségeit, kínos pillanatait eleveníti fel úgy, hogy ő játszik minden szerepet, még akkor is, ha több példányban kell egyszerre a képernyőn lennie.

Vannak aztán azok, akik úgy érezték, feltétlenül jól informáltan kell tartaniuk nézőiket. A New York-i egyetemi hallgató, Ray William Johnson például a bevezetőben említett sorozatában (=3) vírusvideókat gyűjt csokorba, és kommentál. Benne később tört fel a vlogger, ekkor indította el napi vlogját, amelyben minden nap betekintést engedett életébe. Ha úgy tartotta kedve, reggel elvitte a nézőket a New York-i tengerpartra, vagy épp a sarki boltba kísérhettük el egy mozi után meleg szobatársával, Willel (TheWillofDC), aki meg nem csinál mást, mint - akár a tőzsdén – beszámol arról, melyik youtuber mennyit ugrott, vagy épp esett a legelőfizetettebb youtuber-ek listáján.

De nem kötelező sorozatot csinálni. Elég, ha az embernek van egy hatalmas földbirtoka Kanadában, ért az autókhoz, és van is a tulajdonában pár száz. A kanadai David (DavidsFarm) a legtöbb férfi álmát éli: farmja tulajdonképpen egy nagy játszótér. Tele van olyan kiszuperált, de még működőképes autókkal, amelyeket olyanok hagynak ott, akik az internetről ismerik a farmot, és van a tulajdonukban egy fölös járgány. David vesz is járműveket, így van neki iskolabusztól kezdve régi billencsen keresztül egészen a muzeális korú hernyótalpasig szinte minden féle gépezete, amelyeket ritkán kímél, ha szórakozásról van szó. De ott van például a Butler család is (Shaytards), akik mindannyian a kamera előtt élik az életüket. Említést érdemel még Joe Penna (MysteryGuitarMan), aki talán a legtehetségesebb ember a YouTube-on: lufikkal eljátszik egy tangót, vagy kacsasípokon a Tell Vilmos nyitányát, lényeg, hogy látványos és hangzatos legyen.

Az egyik kedvencem, Craig Benzine (WheezyWaiter) egy chicagói expincér, aki legelső videóját akkor csinálta, amikor még valóban pincér volt, és aznap egy vendég annyira abszurdan viselkedett, hogy nem tudta megállni, hazaérve újrajátszotta a jelenetet. Mivel Craig eredeti hivatása

szerint operatőr, ezután sorra csinálta a videókat. Volt, hogy minden reggel, munkába menetel előtt forgatta le, vágta meg és töltötte fel a műveket. Videóiban rengeteg a belső poén és a visszautalás, de mivel Craig nagyszerű humorista, az is tudja élvezni, aki még nem ismeri a régebbi videókat.

A számomra legkedvesebb youtuber-ek azonban egy amerikai testvérpár, John és Hank Green (Vlogbrothers), akik 2007 szilveszterén megfogadták, hogy egy évig naponta felváltva vlog formájában kommunikálnak. Az egy év alatt olyan ismertté váltak, és annyira megszeretették a filmkészítést, hogy (bár John elismert ifjúsági író, Hank pedig hivatásos ökoblogger) bár már nem napi szinten, de a mai napig folytatják. Ami viszont igazán szép a történetben, hogy kialakult egy világszerte százezreket magába foglaló közösség körülöttük, melyet a Nerdfighter-ek alkotnak, akiknek egy céljuk van: jobbá tenni a világot, mosolyt csalni az emberek arcára. Volt, hogy Hank szülinapjára összefogtak, és a világ minden tájáán fát ültettek, de a Green testvérek állnak amögött az esemény mögött is, amelyen az igazi életben találkozhat egymással minden youtuber: ez a VidCon.

*Meme (mím): belső poén, aktuális őrület (mint nálunk volt a bikicsunáj).

A YouTube-nak tehát megvan mindenből a sajátja: vannak humoristák, híradósok, bulvárosok, rengeteg művész (énekesek, zongoristák stb.), és még egy ismeretterjesztő csapat is van (Rocketboom), akik kifejezetten az internet, és azon belül a YouTube jelenségeinek eredetével, jelentésével ismertetik meg a nézőt. Szükség van rájuk, hiszen rengeteg a meme*.

A YouTube jóval több, mint a Rubik-kocka kirakási útmutatójának vagy a Showder Klub részeinek a forrása (bár erre is kiváló). Az, hogy a magyar fiatalság számára ez az egész világ mégis majd' teljesen ismeretlen, valószínűleg annak tudható be, hogy az élő angolt elég kevesen értik, főleg így, hogy tele van tűzdelve belső poénokkal. De ki mondta, hogy nem lehetünk részei az új médiának? Egy példa már van, ha nem is a YouTube-on: Hrutka Pál, a Rossz PC Játékok sorozat megalkotója nagy ismertségre tett szert azzal, hogy (a névből kitalálható módon) rossz PC játékokat tesztel, és epésen kommentál. Pont ez a szépsége ennek a világnak: ha van egy kameránk, és van internetünk, semmi nem gátol meg abban minket, hogy megragadjuk azt a kamerát, és megnyissuk a mi kis világunkat a nagyvilág előtt.

Sonci
(Ikarusszaki)

Balekok vagyunk mi, tökös gyerekek…

Balekok lettünk! Kell ennél több? Nem hiszem.

Nagy dolog ez nekünk, főleg azután, hogy mennyire nehezen sikerült meggyőznünk „tudásunkról" a balekvizsgán a vizsgáztatókat... Na, de szerencsére sikerült, úgyhogy mehettünk a bALEKkeresztelő Szakestélyre. Már az elején látszott, hogy milyen évfolyam is vagyunk, hiszen előtte rohantunk korsót venni, aztán bánatunkra bejelentették, hogy keresztelésig nincs sör. Csak bambi. Mondhatom, nem voltunk elragadtatva… Énekeltünk, közben Adee megitta az 1000. sörét, mi meg nem nagyon fogyasztottuk az üdítőt – maximum kiszáradás ellen, de az is tényleg csak végső esetben fordult elő. Valljuk be, nem nagyon vagyunk mi az ilyesmi bánásmódhoz hozzászokva. Nem volt elég, hogy már teljesen készen voltunk, amiért nem ihatunk, még előtte volt egy számunka végtelennek tűnő zsíros kenyeres szünet.

De végre eljött a keresztelés ideje! Nekem természetesen sikerült utolsónak maradni, így az összes sör, ami keresztapám, Mogyi korsójában volt még, az én nyakamban landolt. De bevallom – jólesett! Kezdődhetett a dalolászás, az igazi szakestélyes hangulat. Gondolom, mondanom sem kell, hogy hamar behoztuk a lemaradásunkat sör-ügyileg, úgy éreztük, nem engedhetjük meg magunknak, hogy ekkora előnyt hagyjunk a felsőbéveseknek. Szünet előtt elhangzott dr. Szabó András beszéde, ami szenzációsan tetszett mindenkinek, és természetesen megvolt a két pótvizsga, amely során két évfolyamtársam, Petra és Gyula burkoltan beszéltek egy-egy diszkrét témáról…

Mivel másnap többen Gépelemek zh-t írtak, sok volt az alkoholimpotencia kérés, s ez kicsit a hangulatra is rányomta a bélyegét, de persze panaszra nem volt okunk, mert még így is fergetegesen jó volt az egész. Tovább is tarthatott volna a szakestély a Díszteremben, de Petrusnak köszönhetően, aki az etalon-részeg volt, úgy éreztük, túl hamar véget ért az este. Persze a bulit nem adtuk ilyen könnyen… Mindenki letódult a HaBárba, és ahogy nálunk már megszokott, hajnali 4-5-ig meg sem álltunk a tánccal – és az ivással.

Jó mulatság volt! Meg jó hosszú út hazafelé a Közlekesnek…

Mephisto

Írások az írásról – II. rész: Mivel?

Hát, mivel szeretnénk írni, szólna a humoros válasz. Hétköznapi jegyzetelgetésre akármi megteszi, azonban az íróeszköz milyensége nagyon fontos tényező azok számára, akik abból élnek, hogy valamivel nyomot hagynak egy felületen. Őket nevezzük művészeknek.

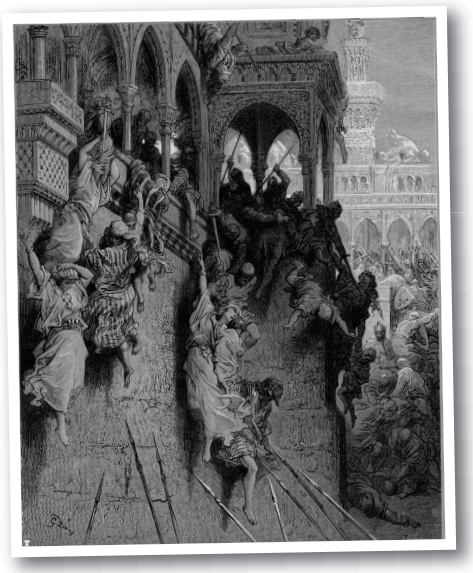

A ceruza az az írószerszám, amivel a legtöbb alkotásvágytól űzött poronty először találkozik életében. Zöldfülűként azonban bele sem gondolunk, hogy már magának a szónak is jelentős történelme van. A cerussa latin szó ólomfehér-et jelent, ez volt az ókori Rómában az ólomvessző elnevezése. Később találtak az írásra alkalmasabb fémet is, az ónt. (Mivel ezek nyomot hagynak a papíron.) Az ón azonban önmagában is elég képlékeny volt, ezért kellett fatokba tenni használat közben. Ilyenek voltak az első ceruzák.

Az eszköz eredetét több nyelvben is tetten lehet érni, nem csak a latinban: magyarul irónnak, azaz íróónnak hívták, németül Bleistift-nek, amely szó szerinti fordításban ólomszöget, ólompecket jelent.

A grafitot 1564-ben fedezték fel, s hamar rájöttek, hogy sokkal könnyebben fogja meg a papírt. Ezen felbuzdulva alakultak meg az első ceruzagyárak a XVIII. század végén, elsőként a Faber Castell, majd Nicolas Conté és Joseph Hardtmuth. Utóbbi bécsi úriembernek köszönhetőek a különböző keménységű ceruzák is, ezek több vagy kevesebb agyag hozzáadásával készülnek ma is. Összesen húsz fokozat van: 9H-H, F, HB, B-9B.

Azoknak, akik értenek hozzá, egy ilyen skála több, mint elég. Készültek komoly stílustanulmányok, amelyek azt vizsgálják, milyen hangulatú képet milyen keménységű ceruzával lehet legjobban visszaadni, szabadosan túllépve a műábra házik szigorú követelményein.

Általánosságban a következő mondható el: egy puha, azaz „feketés" ceruzával készült kép erőteljes, karakteres, lendületes görbéket használ, és erősek a tónusai. Egy kemény ceruzával készült kép ezzel szemben aprólékos, finom, precíz vonalakból áll, törékeny alakokkal, kevés árnyalással. A hangulata általában statikus és merev. Ezek persze nem jó vagy rossz tulajdonságok: minden kép másmilyen eszközt követel meg attól függően, mit akar vele a művész kifejezni. Ha ugyanazt az arcot rajzolja le valaki többször, különböző eszközökkel, a képei teljesen más kisugárzású személyeknek fognak tűnni a papíron.

A tollrajzok esetén már körmönfontabb a helyzet. Ha egy ilyenen elront az ember valamit – Murphy-törvény, hogy természetesen az utolsó simításokat – , az már veszve van. Természetesen ez teszi kihívássá is amellett, hogy fegyelemre szoktatja az alkotó túlbuzgó kezét.

De mi is az a toll, ami ilyen komoly fejtörést okoz? Gyakorlatilag minden, hajszálcsövesség elvére épülő, tintát adagoló íróeszköz. (Mivel jelen írás ezek közül is a művészeti hasznosításúakat tárgyalja, szeretett magyarunk, Bíró László találmányáról, a golyóstollról egy későbbi cikkben esik majd szó.)

Vállalkozó szelleműek otthon is megpróbálkozhatnak nádtoll faragásával (vidékiek előnyben): az ember levágja a növény felesleges részeit, hogy egy körülbelül húsz centis „csövet" kapjon. Az egyik végéből kimetsz egy hosszanti darabot úgy, hogy egy félkörív alapú hasáb maradjon a rostokból, majd ezt középen bemetszi pár centi mélyen. Kétoldalt az ívet elkeskenyíti, hogy kialakítsa a toll ún. vállait. (Ez adja meg, hogy milyen vastagon fog írni a toll.) Ha a leírás nem kristálytiszta, hagyatkozz mérnöki arányérzékedre: olyasmi formát kell a végén kapnod nagy vonalakban, mint egy töltőtoll hegye.

S már lehet is tintába mártogatni, vonalakat húzni az örökkévalóságnak, miután hozzászokott a kezünk. Előnye az, hogy rajz közben is lehet farigcsálni a hegyet olyan vastagságúra, amilyenre éppen szükségünk van. (Egy idő után csonkig fog kopni a nádtollunk, de akkor csinálunk másikat.) Ha nagyon belejöttünk, kifaraghatjuk életünk első lúdtollát is, hasonló elv alapján. (Nagyon nehéz vele írni, mert a hajlékony tollhegy beleakad a papír rostjaiba. Minden elismerésem felmenőimé.)

Szép képeket úgy is lehet készíteni, hogy belevésünk valamibe valamit. Ez a metszet. A fametszetek sajátjai az anyagsajátosság miatt az elnagyolt kontúrok, míg a legaprólékosabb alkotások rézmetszeteken láthatók. A tónusozást ezeken a fehér és fekete vonalak vastagságának arányai adják meg, ezeket kell tudni mesterien változtatni. (Figyelem! Amit kivájnak a fémből/fából, az fehér marad; lenyomatként majd az érintetlen felületek lesznek feketék!)

Az utóbbi műfaj koronázatlan királya Gustave Doré szimbolista művész (lásd a cikkillusztráción). Olyan örökérvényű alkotáshoz készített kísérő metszeteket, mint például a Biblia vagy az Isteni Színjáték, s az ő magával ragadó stílusa valóban méltó ezekhez a művekhez.

*M*gdee!*

39. Schönherz Qpa

Október elején Szikla és Zsömle néven került megrendezésre a Villamosmérnöki és Informatikai Kar éves rendezvénye a Schönherz Qpa, amin a Közlekkar is képviseltette magát Megasiólé nevű csapatával.

A nagy múltra visszatekintő rendezvény hasonló, mint nálunk a Kari Napok, csak nem egy csapat indul évfolyamonként, hanem bárki indíthat csapatot, ezért idén is 64-en indultak a Qpáért. Hagyomány, hogy minden évben az előző évi kupa győztese jogosult a rendezői címre, ez a csapat most a TaVIKacsa volt. Minden Qpa-nak van egy témája, most Szikla és Zsömle (Rock&Roll) volt. A feladatok többsége igazodott az image-hez és a hagyományokhoz. Már a kezdés előtt meghirdették előfeladatként többek között a film, a zászló és induló elkészítését. A Qpa fő programjai a nevezőtúra, a SKEBU (Schönherz Qpa Előtti Buli), Szakmai nap, sörváltók, a Casanovabuli, a Hajtás és a Mátrix. Ez utóbbi ebben az évben a rossz idő miatt kedd este helyett péntekre csúszott. Ez a látványosság és egyben csapatfeladat először 2003-ban került be a Qpa programjai közé. Akkor még „csak" tetriszt játszottak az épület kivilágított és elsötétített ablakain. Az idei évben a fejlesztéseknek köszönhetően az eddig használt hagyományos villanykörtéket már LED-ekre cserélték és így lehetőség nyílt színes animációk bemutatására is. A Lágymányosi híd budai hídfőjének oldaláról, illetve Bogdánfy utcai sportpályáról nézhettük végig a csapatok műveit.

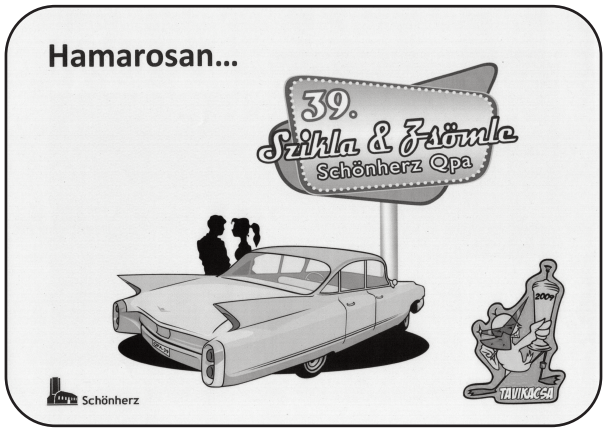

Csapatunk tagja Györki László elmesélte, hogyan is jött az ötlet, hogy korábban és az idén is indítsunk közlekes csapatot a Qpán.

„A 2007-es Kari Napok alatt a nagy versengés közepette egyik este felvetettük, hogy mekkora lenne, ha lenne egy közlekes csapat a Qpa-n. Ekkor továbbra sem történt semmi előrelépés, egészen az első Egyetemi Napokig, 2007 őszéig. Mivel az akkori Főkormányosunk, Horváth László alias Bó nyakába szakadt a közlekes csapat koordinálása, nem volt energiája még a Qpa-val is foglalkozni, ezért rám bízta a közlekes csapat megszervezését. Szokás szerint az utolsó pillanatban lett meg a regisztráció, póló stb. A névválasztással emiatt nem volt sok időnk foglalkozni. Mivel a kari napos és Egyetemi Napok-os hangulat még erősen dolgozott bennünk (akkoriban terjedt el a nagy sláger, az „Álé áléé, nemérdekel máás, csak az alkohol, csak az alkohol, meg a Sióléé!!!"), jött az ötlet, hogy legyen a csapatnevünk MegaSióléé. Ennyi a névválasztás rejtélye. 2007-ben a fő célkitűzésünk a nevezőtúrán és a sörváltókon való tisztes helytállás volt, és persze a bulizás. Azt kell mondjam, hogy az akkori céljainkat tökéletesen elértük. A sörváltóban eljutottunk egészen a döntőig, ahol nem volt egyszerű, ugyanis a QSCH volt az ellenfél. Összességében annyira sikeresek voltunk, hogy 2008-ban, amikor mentem Qpa-ra, többen kérdezték, hogy miért nem indult közlekes csapat. A jelenlegi Főkormányossal, Berkesi Ádámmal karöltve 2010-ben végülis visszatértünk. A céljaink már komolyabbak voltak, mint 2007-ben: elsősorban a hagyományt szerettünk volna teremteni, másodsorban besöpörni a Schörherz Qpa-t (a "10-es sörváltó" feladat győztesének díja), illetve minél több vetélkedőn részt venni, és minél több feladatot kipipálni. Nagyon jó hangulatban szereztük meg a 9 040 600 pontot, amivel idén a 64 indulóból 35.-ek lettünk. Pontjaink többségét a sörváltóval értük el, amiben egészen az elődöntőig eljutottunk.

Továbbá nagyon jó volt látni, hogy a sörméréseken is szép számmal vettek részt a csapattagok (Veres-Székely Vidor, Veres Antal, Berkesi Ádám, Nagy Miklós, Tompos Balázs, Márton Gergely, Kövecses András, Lőrincz Balázs, Szemenkár Máté, Schneider Dávid, Jurácsik Péter, Lázár Benedek, Tiszai Tibor) és külön öröm, hogy közülük 100as sörváltóba is sokan bekerültek. Köszönöm nekik a sörváltókon és a többi programon való részvételt, és remélem, jövő évben is összehozunk egy ilyen jó csapatot, mi leszünk a külsősök közül a legjobbak, és végre elhozzuk a Schörherz Qpa-t."

A szombati napon került sor a sörváltókra. Ebben az évben a sörváltókon a Top100-ba 4,14 másodperccel lehetett bekerülni, míg a Top10-be 2,12-es időeredménnyel. Az utóbbi kategóriába tartozott Györki Laci is. Nekem az egyik legnagyobb élmény az volt, hogy a Top10 csajos sörváltóban ihattam, és bár nagyon meg voltam illetődve a sok villanykaros között, mégis úgy érzem, jól sikerült. A sörváltók után volt az eredményhirdetés. A győztes idén a LopóSCHoKK csapata lett 69 076 125 ponttal és 95 fős létszámmal, mögöttük az #IngyenRibanC és a Buksi, Apa kiszökött csapatok végeztek. Tehát jövőre a LopóSCHoKK lesznek a rendezők. Az eredményhirdetés után a Kovbojok zenélt, hozták a szokásos formájukat, és egy fergeteges bulit csináltak.

Azt hiszem, a csapat nevében is elmondhatom, hogy jól éreztük magunkat, és jövőre ismét szeretnénk elindítani egy közlekes csapatot.

Martina

Egy, két, há' – Gólyabál!

Mint minden évben, idén is megrendezésre kerül a közlekkari Gólyabál november 25-én. Talán az egyik legnagyobb program ez a kar életében, így most egy kis ízelítőt kaphattok a báli szezon első nagy bulijához!

A Gólyabál – mint azt a neve is mutatja – arra hivatott, hogy az elsősök részt vehessenek egy olyan rendezvényen, ami értük, nekik van. Talán azért másabb ez kicsit, mint egy hétköznapi buli a Közlekkaron, mert más lelkülettel, más öltözékben, más hangulattal megyünk el a nekünk rendezett Gólyabálra. A rendezvényre többször is elmehet az ember, de ahhoz fogható sosem lesz, mint amikor elsősként lép be a helyszínre. A srácok öltönyben, a lányok kisestélyiben, szép frizurával jelennek meg, a legtöbben párban érkeznek, s az egésznek megvan az a varázsa, amit csak egy ilyen jellegű bál adhat meg.

De miért is annyira más az egész? Sokan, amíg be nem kerülnek az egyetemre, csak olyan bulikba járnak el, ahová mindenki farmerban vagy miniszoknyában megy, s kattogós zenére pörögnek egész éjjel. Kitombolják magukat, hazamennek, s tudják, hogy jövő héten (vagy a bátraknak akár másnap is) folytatódhat az őrület. A Gólyabál más. A Gólyabál talán az az esemény egy diák életében, amikor a kis középiskolás „komoly" egyetemistává érik, amikor kicsit megízlelheti a felnőttek világát, amikor talán kicsit átérzi, hogy mit jelent a Budapesti Műszaki Egyetemre járni. Gólya (jó esetben) csak egyszer lesz életében az ember, ezért a Gólyabál egyszeri és megismételhetetlen. Zenekar szolgáltatja általában a zenét, mely azért valljuk be, kicsit más, mint technót vagy house-t hallgatni egész éjjel. Csinosan felöltözve, magas sarkúban szédítik a lányok a fiúkat, ami jó lehetőség arra, hogy összemelegedjenek az évfolyambeli hallgatók, akik esetleg már a Gólyatáborban kinézték egymást, csak hát ott ugye a szabály az szabály… Összekovácsoló ereje is van a dolognak, hiszen aki elmegy, biztosan talál társaságot, s talán olyan emberekkel is jó kapcsolatba kerül, akikhez órák közben vagy HaBár-bulikon nem mert vagy nem akart odamenni.

Az elmúlt évek tapasztalatai azt mutatják, hogy egyre kevesebb elsős látogatja ezeket a bálokat, pedig az a kis rétege az „újoncoknak", akik jegyet váltanak az egész éjszakás bulira, mindig nagyon jó élményekkel zárja a bált. Ezért is ösztönöznék mindenkit arra, hogy menjen el (ha elsős, akkor azért, ha nem elsős, és még nem volt, akkor meg azért…), mert az egész feledhetetlen és utánozhatatlan. A gólyatánc mindig szép, sosem unalmas és sosem untatóan hosszú. Aki még részt is vesz a gólyatáncban, annak külön élmény egy olyan kitüntetett helyen táncolni, mint például a Magyar Kultúra Háza vagy a Zsófia rendezvényhajó. Táncolni is klassz érzés, de nézni is fantasztikus, ahogy a csoport- és labortársak ott lejtenek keringős ruhában. Aztán persze ott van a mentorprodukció is, ami általában (mindig) nagyon frappánsra és ötletesre sikerül, s ami esetleg még közelebb hozza a gólyákat a felsőbbéves társaikhoz. A kar

„krém"-jének bemutatkozása után sor kerül a gólyaesküre, ahol minden elsős örök hűséget fogadhat a Közlekkarnak, majd 10 óra körül kezdődhet az „ereszdelahajamat" és a „dűtsd ki – borítsd ki", ami mindig hajnalig tartó táncot és bulizást jelent. Apropó hajnalig tartó tánc! Lányok, mindenképpen legyetek nagyon észnél, mikor cipő- illetve ruhaválasztásról van szó, mert higgyétek el, ha este 8-tól reggel 8-ig egy tűsarkú cipőben és egy földig érő báli ruhában kell jól éreznetek magatokat, nem biztos, hogy teljes sikerrel fogtok járni. Ajánlatos kényelmes cipőbe bújni (vagy váltót vinni), valamint –a fiúk legnagyobb örömére- viszonylag rövid szoknyát felvenni, mert 100%, hogy abban sokkal kellemesebben fogjátok érezni magatokat még hajnalban a hazafelé vezető úton is.

Ami az alkoholfogyasztást illeti, csak óvatosan! Ésszel sokkal tovább fogjátok élvezni a bulizást, mintsem, hogy esetleg még a legjobb haverotok estéjét is elrontsátok azzal, hogy idő előtt haza kelljen kísérni Titeket, és talán másnap anyu meg apu is büszkébb lesz az ő kis elsős gólyájára, ha tud élménybeszámolót tartani, nem pedig emlékek nélkül tér haza az amúgy emlékezetesnek szánt éjszakáról…

Nem tudok mást mondani, csak hogy ne hagyjátok ki a Gólyabált! Ha már megszerveznek Nektek, akik elvégre igazi közlekesnek érzik magukat, egy ilyen bulit, akkor csapjatok bele az egyetemista életbe, s ha még nem lendültetek bele igazán, akkor itt van a megfelelő alkalom rá.

Érezzétek jól magatokat!

Zsu

Koli-konyha

Most kivételesen egy egyfogásos étellel készültem nektek, aminek talán egy kicsit hosszabb a leírása, viszont ha egyszer, mondjuk egy zh-ra készülős, koliban maradós hétvégén elkészítenétek, remélem, ti is úgy fogjátok gondolni, hogy megért egy misét!

A **töltött kenyér** megállja a helyét mint főfogás, nagyon laktató, és még egy kiadós hétvégi ivászathoz is kiváló sörkorcsolya lehet.

Hozzávalók:

0,35 kg liszt + 0,2 kg pacsmagoláshoz
1 tasak porított (instant) élesztő
1 teáskanál cukor
1 teáskanál só
kevés margarin
6 db tojás
2 csomag szeletelt sonka
20 dkg sajt (trappista, de edámival még finomabb)
1 kis konzerv kukorica
szabad fantázia

Elkészítés:

Egy kelt tésztát fogunk készíteni! Na nem kell ebben a pillanatban lerakni az újságot, és rendelni egy pizzát, mert meglepő módon ez egy nagyon egyszerű, ugyanakkor igen kifizetődő dolog! Sőt, pont az előbb említett pizza tésztáját is hasonlóképpen készíthetjük el. Haladjunk szépen lassan, és a laikusoknak is lesik, hogy mennyire könnyen megy! Fogjunk egy nagyobb tálat, melybe rakjunk bele kb. 35 dkg lisztet (mérleg nélkül is megoldható, a fél kiló lisztből kivesszük kb. a negyedét), ezt szépen elegyengetjük a tálban, és egy kis mélyedést csinálunk egy villával a közepén. Ebbe rakjuk a sót, illetve cukrot és a csomag instant élesztőt.

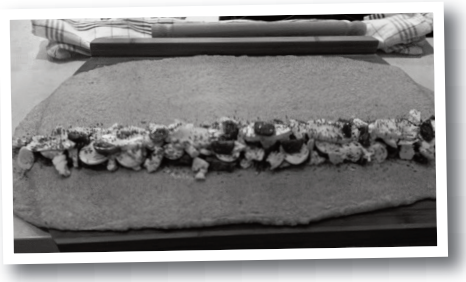

Egy pohárba kb. 1,7 dl langyos vizet engedünk, majd lassacskán belecsorgatjuk a mélyedésbe, miközben a villával elkezdjük keverni a lisztet. Lehetőleg ne hatalmasan teátrális mozdulatokkal indulva, hanem csak a közepén vakarászva, majd ahogy folyik bele a víz, egyre több lisztet fog felvenni a massza (nem a Forma-1-es pilóta!). Amikor az összes víz belement, és már nem nagyon tudjuk villával kavarni, akkor nincs más lehetőség: neki kell esni kézzel, és addig gyúrni, amíg szép, homogén jellegű tésztát nem kapunk. Ez belekerül vagy 3-5 percbe is! Ha a tészta túl ragadós lenne, akkor még adjunk hozzá egy kevés lisztet, ha túl száraz, akkor egy kevés vizet, de az utántöltésekkel mindenképpen óvatosan bánjunk!

Ha kész a tészta, alját, tetejét liszttel hintsük be (na erre kell a pacsmagolni való liszt), majd a tálat fedjük le, és rakjuk valami melegebb helyre egy fél órára, amíg kétszeresére dagad (ritkán előfordul, hogy a tészta egyáltalán nem kel meg, ez se zavarjon, ilyenkor azt mondjuk, hogy olaszosabban készítettük el, ezzel lehet villogni!). Közben a tojásokat keményre főzzük, a kukoricát lecsöpögtetjük, a sajtot, ha tudjuk lereszeljük, ha nincs rá lehetőség, akkor apróbb csíkokra vágjuk. Ha a tészta már megkelt, akkor a konyhai asztalt szépen lemossuk, szárazra töröljük, liszttel behintjük, a tésztát pedig jól átgyúrjuk (ez a felesleges légbuborékok eltávolítása miatt szükséges). Ezután fogunk egy borosüveget, lemossuk, megszárítjuk, belisztezzük, majd szépen kinyújtjuk vele a tésztát téglalap alakúra. Persze aki tud nyújtódeszkával és sodrófával flancolni, annak könnyebb dolga van. Egyébként a borosüveg helyettesíthető sörösüveggel, vodkás üveggel (én egyszer egy szál téliszalámival oldottam meg a dolgot…).

…ritkán előfordul, hogy a tészta nem kel meg egyáltalán, ez se zavarjon, ilyenkor azt mondjuk, hogy olaszosabban készítettük el…

A kinyújtott tésztára közepére egy csíkban helyezzünk egy sor sonkát, sajtot, a feldarabolt főtt tojásokat, kukoricát, megint sajtot, végül egy sor sonkát, majd fogjuk a tésztát, és két oldalt ráhajtjuk a töltelékre. Ezzel a művelettel egy hosszúkás, kenyérkinézetű objektumot kapunk (lásd a képen). A sütőt előmelegítjük 180 °C-ra, egy nagyobb tepsit vékonyan kivajazunk és megszórunk liszttel, majd óvatosan ráhelyezzük a kenyeret. 30-40 perc alatt arany barnára sütjük. Ezalatt a sütőt lehetőleg ne nyitogassuk, mert a tészta összeeshet! A kenyér forrón tálalható, rendkívül laktató étel, négy étkezésre bőven elegendő, és igen ízletes!

Természetesen a töltelék csak egy alap, nagyjából tetszőlegesen módosítható, csak arra kell figyelni, hogy ne legyen túlságosan folyós, mert az eláztatja a tészta belsejét! Ajánlott kipróbálni még a következő tölteléknek valók tetszőleges kombinációjával: virsli, kolbász, szalonna, hagyma, paradicsom, olívabogyó, tonhalkonzerv, téliszalámi, gomba, párolt mexikói zöldség, paprika… röviden, amit egy pizzán el tudsz képzelni, az ebben is megállja a helyét!

Jó étvágyat kívánok!

Lajos

Egyszer fent, egyszer lent

Vladimír Pával az egyik legjobb (ha nem a legjobb) műve a Gyilkosok és szeretők. A könyvet Csehszlovákiában közel 20 évig a tiltott művek közé sorolták. Lássuk, hogy miért!

Bár a művet 1969-ben adták ki, és azóta nagyot változott a világ, sajnos a mondanivalója még mindig aktuális. Akkoriban más rendszer uralkodott, de az alapfelfogás a mai, fogyasztói társadalomra is teljesen igaz. Megszerezni mindent, bármi áron, átgázolni másokon, félrelökni mindenkit. Hiszen a birtokolt tárgyak függvényében leszek valaki a többiek szemében. Ugye, hogy ismerős?

A regény fő színhelye egy vegyi gyár tulajdonában lévő társasház, ahol a különböző életszínvonallal bíró lakók élnek. Az első emeleten lévő hatalmas lakásban a gyár vezérigazgatója él depressziós feleségével és elkényeztetett fiával. Az alsó szinten a szerelőszobában lakik Trojan, könyvünk főszereplője, aki szintén a vegyi üzemben dolgozik mint kezdő mérnök. A második szinten van a legény- és a női szállás, ahol a gyár dolgozói lakhatnak. Mindenkinek több kell, jobb kell, és főleg a másiké.

Trojan vezeti a reményteli, jobb életről álmodó lázadókat, akik a földszinten és a másodikon laknak, az ő színük a piros. A kékek a luxuslakásban terpeszkedő, ellustult gazdagok. A házban megindul a háború, aljasabbnál aljasabb cseleket vetnek be nyíltan és rejtetten a jobb lakások, pozíciók megszerzéséért.

A kékek és pirosak között nem csak háborúk dúlnak, hanem szerelmi szálak is szövődnek. Az egyik laza erkölcsű leányzó, Jana a vezérigazgató fiát, míg Trojan a feleségét csábítja el. Az ifjú mérnök addig-addig ügyeskedik, míg egyre feljebb nem kerül a ranglétrán. Jana élete viszont nem fényes, a mérnök úr elkényeztetett fia megöli a lány bátyját. Trojan és a főnöke felesége között egyre jobban elmérgesedik a viszony, az asszony az öngyilkosságba menekül.

Trojant és Janát összehozza a pénz iránti vágyuk, és kívánják a jobb életet. A felettük lakó igazgató elhalálozása után pedig elérik végre a céljukat: az oly nagyon vágyott lakás végre az övék! És Trojan helyet foglalhat a vezérigazgatói bársonyszékben.

Ezen a ponton megfordulnak a szerepek, pirosakból kékké válnak és elkényelmesednek. Élik az eseménytelen kispolgári életet, gyermekük születik. Jól-rosszul töltik mindennapjaikat, a közös vacsorákat a látszatbarátokkal. De megjelennek a fiatalok. A friss vér, akik ugyanúgy vágynak a jobb életre. És a háború folytatódik…

Vera

Véletlenek nincsenek!

Nemrég láttam az Őfelsége pincére voltam című lengyel filmet. Egy olyan emberről szól, aki mindig a megfelelő helyen van, a megfelelő időben. Sikereit a leleményességének és a szorgalmának köszönheti.

A főhőssel a szabadulása napján találkozunk. Semmi rosszat nem csinált, nem ölt embert, nem rabolt. Csak sikerült megvalósítania a nagy álmát. A hegyekben, ahová száműzték, bőven volt ideje visszagondolni a régi, szép időkre.

A Jan Dité nevű fiatalember se nem magas, se nem szép. Inkább alacsony és csúnyácska, így nem sok sikert jósolnak neki az életében. Az 1930-as évek közepén járunk. Jan elszegődik az egyik helyi kocsmába mint pikolófiú. A helyi hatalmasságokat kiszolgálva Janban itt fogalmazódik meg először az élete célja: milliomos akar lenni. A főnökével sajnos nem értik meg egymást, így Jannek távoznia kell. Következő munkahelye egy nagyobb hotel, ahol a környékbeli urak tartják rendszerint az éves vadászatukat. Itt is van alkalma megfigyelni a gazdag embereket, és hatalmas szerencséje folytán egy nagyobb pénzösszeget a zsebében tudva mond fel a munkahelyén.

A következő állomás Csehország egyik legszebb étterme, ahol ámulva figyeli a több nyelven beszélő tulajt és a mindig hiba nélkül dolgozó főpincért. A főpincérnek viszont ellenszenves a fiú, ahol csak tudja, ott megnehezíti az életét. Ám nem sokáig marad ez így, egy véletlen baleset miatt Jan kerül a főpincéri pozícióba. Mikor egy távoli afrikai ország királya erre jár, és az éteremben tartanak számára vacsorát, a végén a felszolgálók közül Jant tünteti ki. Az ok nemcsak a színvonalas kiszolgálásban, hanem kettejük alacsonyságában is keresendő.

Kitör a II. világháború, Csehországot elözönlik a németek. Jan megismerkedik Lisa-val, egy náci eszméket valló lánnyal. Jan szőkesége sokat segít abban, hogy árjának tekintsék, megtarthatják az esküvőt. Nem szimpatizál ő semmilyen eszmével, csak pincérkedni szeretne. A főnökét az ellenszegülése miatt kivégzik a német katonák, Jan lesz az étteremvezető.

Fiatal felesége szolgál a háborúban, s egy bőröndnyi ritka bélyeggel tér haza. A kórházban dolgozik ápolónőként, de egy tűzesetben életét veszti. Jan eladja a bélyegeket, s megveszi a régi munkahelyét. Elérte a célját, végre olyan gazdag, hogy pénzzel tapétázza ki a falakat. De az új kommunista rendszer katonái megtalálják. Bűnnek tekintik a sok pénz birtoklását, és milliónként 1 év börtönt ér Jannak a vagyona. Az általa eddig sokra tartott hatalmasságokkal együtt ülhetett a börtönben 15 évet. Megérte?

Vera

Rejtvény

	6			3				8
2						3	5	
			2				6	
1	8	6			5			
				7				
		4	9					
			4	2		6		
	5					8		1
6	1	7					3	

9				8			3	
	4	6	3			8		9
	5	3			1	7	2	
		4			5		9	1
2		1	7		8	4		5
6	9		4			2		
	6	8	2			5	1	
3		9			7	6	4	
	7			6				3

Nem mi mondtuk…

Rovatunkban tisztelt oktatóink legnépszerűbb mondataiból gyűjtünk össze egy csokorra valót.

„Keynes nem ’36-ban született, hanem már előtte is.” (Mikro- és makroökonómia)
„Klikkelek hármat, és tízezermilliárd forintom van.” (Menedzsment és vállalk. gazd.)
„Így izgalmasabb lesz a dolog, legalább kiemelik kicsit a fejüket a Közhírből.” (Logisztikai rendszerek)
„Az RFID gyűrhető, harapható, taposható, rúgható, vágható…” (Logisztikai rendszerek)
„Nulla a nulladikon, az nulla. Szupernulla!” (Matematika)
„Ha tudom, hogy a Tisza menetét milyen függvény írja le…” (Matematika)
„Nabla – lehet, hogy hangszer, de ezen tudni kell játszani a vizsgán!” (Matematika)
„Aki ilyet nem tud bebizonyítani, az ötös nem lesz… négyes sem… Mondjam tovább?” (Matematika)
„Ez a szerszám nem alkalmas a feladat megoldására, ugyanúgy, ahogy baltával sem lehet ablakot mosni.” (Matematika)
„Ez a függvény egy két púpú teve alváz nélkül.” (Matematika)
„A hátsó sorban ez a betűtípus, amelyikkel írok, telepítve van?” (Közlekedési pályák)
„Travolta, ahelyett, hogy inna egy konyakot, elszívna egy jó szivart, mit csinál? Repülőt vezet.” (Közlekedési pályák)
„A siló beszívja az embert, szóval silóba nem illik menni, oké?!” (Üzemi szállítási rendszerek)
„Józan paraszti ésszel veszünk egy kettős integrált…” (Mechanika)
„A zöld könyvben minden benne van, csak nehezen jön ki belőle.” (Mechanika)
„Aki nem hiszi el, ne utána járjon, hanem matematika előadásra.” (Mechanika)
„Terméktervezőknek és rokonszakmákban szenvedőknek…” (Ergonómia)
„Hogy is hívták régen? Protekció! Ma kapcsolati tőkének nevezik…” (Ergonómia)
„Milyen alacsonyra kell tervezni a párkányt, hogy muskátli locsolás közben az anyós mindenképpen kiessen az ablakon…?” (Ergonómia)
„Azt hiszem, mindenkinek van ennyi angoltudása, hogy a színeket felismerje.” (Ergonómia)
„Szétosztottuk Önöket szépség szerint, maguk a legszebbek, ezért lettek az enyémek!” (Műszaki ábrázolás)
„Ha az áthatás részletét adom, abból is kiderül, hogy mit tud a fickó!” (Műszaki ábrázolás)
„Mi az a Pascal-háromszög? Elsüllyednek benne a hajók?” (Informatika)

Személyiségvédelmi okokból nem közöljük az iménti idézetek alkotóját és természetesen gyűjtőjét sem. Viszont egy újabb ok, hogy mindenki gyakrabban járjon órákra és többet jegyzeteljen.

Humor

Móricka utazik a villamoson és elkezd beszélgetni egy öreg nénivel. A néni azt mondja:
- Tudod, kisfiam én már 25 éve utazom ezzel a villamossal.
Mire Móricka közbevág:
- Jézusom, hol tetszett felszállni?

* * *

Egy baleset ügyében folyik a tárgyalás a bíróságon. A vádlott ügyvédje szólítja a tanút:
- Uram, ugye, ön látta, hogy történt a baleset?
- Igen, jól láttam.
- Megmondaná, körülbelül milyen messze állt az ütközés helyétől?
- Igen. Pontosan 5 méter 20 centire voltam tőle.
- Honnan tudja ezt ilyen pontosan?
- Onnan, hogy amikor a két kocsi összeütközött, elővettem egy mérőszalagot és lemértem a távolságot. Tudtam, hogy valamelyik idióta a bíróságon úgyis megkérdezi majd.

* * *

Az idegenvezető kíséri a turistákat a barlangban. Az egyik mélyedésben néhány csontvázat mutat nekik.
- Hogyan kerültek ezek ide? - kérdezi az egyik turista.
- Megpróbáltak spórolni az idegenvezetőn.

* * *

Megy egy részeg az utcán és nekiütközik egy lámpaoszlopnak:
- Elnézést!
Nekimegy még egynek:
- Bocsánat!
Majd továbbsétálva nekimegy még egynek:
- Most már megvárom míg elmegy a tömeg.

* * *

Bemegy a törzsvendég reggel 8-kor a kedvenc kocsmájába.
- Egy sört? - kérdi a csapos.
- Nem gondolod, hogy kicsit korán van hozzá?
- A sörhöz? - kérdi a csapos.
- Nem, a hülye kérdésekhez!

* * *

Egy frissen megözvegyült asszonytól kérdezi a szomszédja:
– Találtál-e már egy jó ügyvédet, aki az örökséged ügyében intézkedik?
- Jaj, ne is említsd az ügyvédeket! Annyi bajom van az örökséggel. Néha már azt kívánom, bárcsak ne halt volna meg a férjem.

* * *

- Hány emo kell egy villanykörte kicseréléséhez?
- Egy sem. Csak ülnek a sötétben és sírnak.

* * *

A vándor megy két napja, nagyon éhes, szomjas. Egyszer csak meglát egy régi kis viskót. Odasiet s látja, hogy benn van egy öregasszony, beszól neki:
- Öreganyám! Szegény vándor vagyok nagyon éhes, nincs valami harapnivaló számomra?
- Fiam, tegnapi leves jó lesz?
- Persze nagyon köszönöm.
- Akkor gyere vissza holnap!

* * *

Olvasóink által küldött viccek

Rendhagyó módon a viccek ezen felét nem a szerkesztőségünk tagja állította össze, hanem a sajátságos humoráról híres, Márton Gergely (alias Töki), akit ebben a hónapban mi kértünk fel a feladatra. Ha szeretnél Te is hozzátenni a humor rovathoz, várjuk vicceidet a kozhir@kozlekkar.hu-ra!

Elektronikai áruházában:
- Hello, érdeklődni szeretnék, hogy mikrohullámú sütőtök van?
Erre az eladó hátrakiabál:
- Béla, gyere már ki, itt van egy barom, aki valami mikrohullámú sütőtököt keres!

* * *

- Hogy hívják?
- Kovács Gültem.
- ???
- Amikor megszülettem, anyám azt mondta: legyengültem, apám válasza: Legyen!

* * *

- Doktor úr, azt hiszem új szemüvegre lenne szükségem!
- Az biztos, mert ez egy hentes üzlet.

* * *

- Miért olcsó az abrak?
- Mert ló-koszt!

* * *

Bemegy a skót a vendéglőbe, sorra eszi a legjobb ételeket, majd szól a pincérnek:
- Főúr, kérem! Kinek kell fizetni?
A pincér magától értetődő könnyedséggel:
- Hát nekem!
- Huh! - sóhajt fel a skót megkönnyebbülve - már azt hittem, nekem!

* * *

- Érdekes, hogy minden amerikai film végén ugyanaz a felirat van.
- A stáblistára gondolsz?
- Nem, Ady Endre.

* * *

Bemegy a szexis diáklány a professzor irodájába, becsukja az ajtót maga mögött, leül a székre, miniszoknyájából kivillannak a combjai.
- Professzor úr, bármit megtennék, hogy átmenjek a vizsgán!
A professzor végigméri.
- Bármit?
A lány előrehajol, érzékien búgja:
- Igen, bármit!
- Akkor próbáljon meg tanulni.

* * *

A farkas és a medve beszélgetnek a tisztáson:
- Farkas! Ismered te a nyulat?
- Nyúl… nyúl... nem, sajnos most nem ugrik be.

* * *

- Mondja, mi az Ön vallása?
- Hála Istennek, ateista vagyok.

* * *

- Halló, itt Sam beszél.
- Itt meg hátszél fúj!

* * *

35 ÉVES A KÖZHÍR
Közhír szülinap
Fotó: Grafur

1117 Bp., Hauszmann A.
és Szerémi út sarka

Újbuda XI.
RESTAURANT
ÉTTEREM
TRÓFEA GRILL

Asztalfoglalás:
(1) 481 3000

ÉTELKISZÁLLÍTÁS

Rendelést felveszünk a hét minden napján

10:00-tól 22:00-ig a **(06 1) 481 3003**, **(06 20) 431 5647** telefonszámokon és a

www.trofeaonline.com-on.

Kiszállítás a **IX.**, **XI.**, **XXII.** kerületek teljes és a **XII.** kerület egyes részeire.
(1500 Ft feletti rendelés esetén ingyenes, egyébként 500 Ft)

ÚJ! ÚJ! ÚJ! ÚJ! ÚJ! ÚJ! ÚJ! ÚJ! ÚJ!

Rendeljen cukrászdánkban karácsonyra és egyéb alkalmakra diós, mákos, csokoládés bejglit, pozsonyi kiflit, pogácsákat, édes-sós teasüteményeket, tortákat. (2 napos előrendelés esetén a cukrászdai termékeket kiszállítjuk)

PIZZÁK 36 cm-esek, JUMBO PIZZÁK 55 cm-esek

1	Margherita	990,-
2	Sonkás	1190,-
3	Sonka-gombás	1290,-
4	Hawaii	1290,-
5	Szalámis	1290,-
6	Kolbászos	1290,-
7	Tonhalas	1490,-
8	Bolognai	1290,-
9	Csülkös	1590,-
10	Baconos	1390,-
11	Csípős-baconos	1490,-
12	BBQ	1590,-
13	Négyévszak	1590,-
14	Calzone	1490,-
15	Vegetáriánus	1390,-
16	Spenótos	1590,-
17	Prosciutto	1890,-
18	Juhtúrós	1590,-
19	Kapros-túrós	1490,-
20	Tenger gyümölcsei	1690,-
21	Csirkés	1290,-
22	Pizzakenyér natúr	450,-
	fokhagymás	490,-
	mákos-szezámos	550,-
23	Jumbo (2 vagy 4 szabadon választott pizza a mellékelt számokkal jelzettekből: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 8, 21)	3690,-
24	Jumbo Jet (2 vagy 4 szabadon választott pizza a mellékelt számokkal jelzettekből: 7, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20)	4690,-

Étkezési jegyeket elfogadunk!

Ticket Restaurant Étkezési · Ticket Restaurant Melegétel · chèque déjeuner · Sodexho · Cadhoc

WWW.TROFEAGRILL.COM